القرآن الكريم

آسان ترجمه

تعليم القرآن

تکي په تکي
او روانه ترجمه

مولف:- ڈاکٹر محمد دین

قَالَ أَلَمْ أَقُل لَّكَ إِنَّكَ لَن تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿٧٥﴾ قَالَ

ووېیل ده | آیا ما نهٔ ؤو وېیل | تا ته | بیشکه تهٔ | به هیڅکله ونهٔ کړے شې | ماسره | صبر | موسیٰ ؑ ووېیل

(خضر ؑ) ورته ووېیل آیا ما تاته نهٔ وو وېیلی چه تهٔ به هیڅکله ماسره صبر ونهٔ کړے شې. موسیٰ ؑ ووېیل

إِن سَأَلْتُكَ عَن شَيْءٍ بَعْدَهَا فَلَا تُصَاحِبْنِي ۖ قَدْ بَلَغْتَ مِن لَّدُنِّي

کهٔ چیرے | زهٔ تپوس وکړم له تا نه | د څهٔ څیز | پس له دے نه | نو ما سره ملګرے کوه مه | بیشکه ته به رسیدلے یې | زما له طرف نه

کهٔ چیرے د دے نه پس ما د څهٔ څیز په حقله تپوس وکړو نو بیا ما ځان سره مهٔ ساته، بیشکه زما په حقله تا خپل

عُذْرًا ﴿٧٦﴾ فَانطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا أَتَيَا أَهْلَ قَرْيَةٍ اسْتَطْعَمَا أَهْلَهَا

عذر ته | بیا دواړه روان شول | تر دے چه | هر کله راغلل دوی | د یو کلی په خلقو | نو طعام ئے وغوښتلو | د کلی د خلقو نه

عذر پوره کړه. بیا دواړه روان شول، تر دے چه د یو کلی په خلقو تیر شول نو د هغوی نه ئے ډوډۍ وغوښتله،

فَأَبَوْا أَن يُضَيِّفُوهُمَا فَوَجَدَا فِيهَا جِدَارًا يُرِيدُ أَن يَنقَضَّ

نو هغوی انکار وکړو | چه میلمستیا د وکړی د دوی | پس بیا موندلو دوی | په دے (کلی) کښے | یو دیوال | چه غوړزیدو ته تیار وو

نو هغوی ورته د میلمستیا ورکولو نه انکار وکړو نو دوی په هغه کلی کښے یو (زوړ) دیوال بیا موندلو چه غوړزیدو ته تیار

فَأَقَامَهُ ۖ قَالَ لَوْ شِئْتَ لَاتَّخَذْتَ عَلَيْهِ أَجْرًا ﴿٧٧﴾ قَالَ

نو هغهٔ دا نیغ کړو | ووېیل موسیٰ ؑ | کهٔ چیرے خوښه وے تا | نو اخستے به وو تا | په هغے باندے | اجرت | (خضر ؑ) ووېیل

وو، نو خضر ؑ هغه (دیوال) نیغ کړو، موسیٰ ؑ ووېیل کهٔ تا غوښتلے وے نو په دے کار به د څهٔ نه څهٔ اجرت اخستے وو، خضر ؑ ووېیل

هَٰذَا فِرَاقُ بَيْنِي وَبَيْنِكَ ۚ سَأُنَبِّئُكَ بِتَأْوِيلِ مَا لَمْ تَسْتَطِع

دا دهٔ | جدائی | په میڅ زما | او په میڅ ستا کښے | اوس به زهٔ خبر کړم تا ته | مطلب | د هغه څهٔ | چه تا ونهٔ کړے شو

چه (بس) دا (وخت) زما او ستا د جدائی وخت دے. اوس زهٔ د هغے واقعاتو په اصلیت باندے تا خبروم چه تا پرے

عَّلَيْهِ صَبْرًا ﴿٧٨﴾ أَمَّا السَّفِينَةُ فَكَانَتْ لِمَسَاكِينَ يَعْمَلُونَ فِي الْبَحْرِ

په هغے باندے | صبر | هغه کوم | کشتئ چه (وه) | د یو څو مسکینانو وه | چه کار به ئے کولو | په دریاب کښے

صبر ونهٔ کړے شو، هغه کشتئ چه وه نو هغه د یو څو مسکینانو وه چه په دریاب کښے به ئے مزدوری کوله

فَأَرَدتُّ أَنْ أَعِيبَهَا وَكَانَ وَرَاءَهُم مَّلِكٌ يَأْخُذُ كُلَّ سَفِينَةٍ

نو ما وغوښتل | چه عیب ترے نه کړم دا | او وو | په وړاندے د دوی نه | یو بادشاه | چه نیوله به ئے | هر یوه کشتئ

نو ما وغوښتل چه عیب پکښے پیدا کړم او د دوی نه وړاندے یو بادشاه وو، چه هره (ښه) کشتئ به ئے

غَصْبًا ﴿٧٩﴾ وَأَمَّا الْغُلَامُ فَكَانَ أَبَوَاهُ مُؤْمِنَيْنِ فَخَشِينَا أَن يُرْهِقَهُمَا

په زبردستئ | او هغه هلک چه وو | نو د دوی د هغه مور پلار | مؤمنان | پس مونږ وویریدو | چه دے به غالب شی په دوی باندے

په زبردستئ نیوله. او هغه هلک چه وو نو د هغهٔ مور او پلار ایماندار وو او مونږ سره ویره پیدا شوه چه چرته

طُغْيَانًا وَكُفْرًا ﴿٨٠﴾ فَأَرَدْنَا أَن يُبْدِلَهُمَا رَبُّهُمَا خَيْرًا مِّنْهُ زَكَاةً

په سرکشئ | او په کفر کښے | پس وغوښتل مونږ | چه بدله ورکړی د دواړو ته | رب د دوی | بهتره | له دے نه | په پاکیزګئ کښے

په سرکشئ او کفر کښے دے په دوی غالب رانهٔ شی. نو مونږ دا وغوښتل چه د دوئ په بدله کښے به ورله خپل رب داسے اولاد

وَّاَقْرَبَ رُحْمًا ﴿٨١﴾ وَاَمَّا الْجِدَارُ فَكَانَ لِغُلٰمَيْنِ يَتِيْمَيْنِ فِى الْمَدِيْنَةِ

او ډير نژدې | په مهربانۍ کښې | او هغه کوم ديوال چه وو | پس هغه وو | دَ دوؤ هلکانو | چه يتيمان وو | په ښار کښې

دَ کومې چه دَهٔ نه به ډير پاکيزه او زيات مينه ناک وي. او هغه ديوال چه وو هغه دَ ښار دَ دوؤ يتيمانو هلکانو (ملکيت) وو او

وَكَانَ تَحْتَهٗ كَنْزٌ لَّهُمَا وَكَانَ اَبُوْهُمَا صَالِحًا ۚ فَاَرَادَ رَبُّكَ

او وه | لاندې دَ دې نه | خزانه | دَ دوی | او وو | دَ دوی پلار | نيک | پس وغوښتله | ستا رب

دَ دې لاندې دَ دې دواړو خزانه ښخه وه او دَ دوی پلار يو نيک سړے وو. نو ستا رب دا وغوښتل چه دوی

اَنْ يَّبْلُغَاۤ اَشُدَّهُمَا وَيَسْتَخْرِجَا كَنْزَهُمَا ۖ رَحْمَةً مِّنْ رَّبِّكَ ۚ

چه ورسيږي دا دواړه | خپلې ځوانۍ ته | او دا دواړه راوباسي | خپله خزانه | په مهربانۍ | دَ رب ستا

دواړه پوخ عمر ته ورسيږي او خپله خزانه خپله راوباسي. دا (هر څه) ستا دَ رب په مهربانۍ سره

وَمَا فَعَلْتُهٗ عَنْ اَمْرِىْ ۗ ذٰلِكَ تَاْوِيْلُ مَا لَمْ تَسْطِعْ عَّلَيْهِ

او نه دي کړے ما دا کار | په خپله رائے سره | دا دے | مطلب | دَ هغه څهٔ | چه نهٔ شو کولے تا | په هغې

کيدل او ما چه څهٔ کړي دي په خپله مرضۍ مې نهٔ دي کړي. دا دے هغه حقيقت په کوم باندې چه تا صبر

صَبْرًا ﴿٨٢﴾ وَيَسْئَلُوْنَكَ عَنْ ذِى الْقَرْنَيْنِ ۗ قُلْ سَاَتْلُوْا عَلَيْكُمْ ع ١٢

صبر | او دوی پوښتنه کوي ستا نه | په حقله | دَ ذوالقرنين | ووايه | زهٔ به واوروم | تاسو ته

ونهٔ کړے شو. او (اے پيغمبره!) تا نه خلق دَ ذوالقرنين په حقله تپوس کوي، ورته ووايه چه دَ هغهٔ ذکر درته زهٔ اوس

مِّنْهُ ذِكْرًا ﴿٨٣﴾ اِنَّا مَكَّنَّا لَهٗ فِى الْاَرْضِ وَاٰتَيْنٰهُ مِنْ كُلِّ شَىْءٍ

دَ هغې | څهٔ حال | بيشکه مونږ حکومت ورکړے وو | دهٔ ته | په زمکه کښې | او مونږ ورکړے وو دهٔ ته | دَ هر قسم

آوروم. مونږ هغهٔ له په زمکه باندې حکومت ورکړے وو، او مونږ هغهٔ له هر رنګه سازوسامان

سَبَبًا ﴿٨٤﴾ فَاَتْبَعَ سَبَبًا ﴿٨٥﴾ حَتّٰۤى اِذَا بَلَغَ مَغْرِبَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا

سازوسامان | نو هغه روان شو | په يوه لاره | تر دے چه | هر کله چې ورسيدو | ځائے دَ ډوبيدو | دَ نمر ته | نو ده بيا موندو هغه

ورکړے وو. نو هغه په يوه لاره روان شو، تر دے چه دَ نمر دَ ډوبيدو ځائے ته ورسيدو نو څهٔ ګوري چه هغه دَ

تَغْرُبُ فِىْ عَيْنٍ حَمِئَةٍ وَّوَجَدَ عِنْدَهَا قَوْمًا ۗ قُلْنَا

چه ډوبيدو | په يوه چينه کښې | دَ تورې خټې | او دهٔ بيا موندو | دَ هغې خوا کښې | يو قوم | مونږ ورته وويل

تورې خټې په يوه چينه کښې ډوبيږي. او دَ هغې په خوا کښې ئې يو قوم بيا موندو، مونږ ورته ووئيل

يٰذَا الْقَرْنَيْنِ اِمَّاۤ اَنْ تُعَذِّبَ وَاِمَّاۤ اَنْ تَتَّخِذَ فِيْهِمْ حُسْنًا ﴿٨٦﴾

اے ذوالقرنين! | يا دا چه سزا ورکړه ته | او يا | دا چه ته اختيار کړه | دَ دوی په حقله | ښهٔ طريقه

چه اے ذوالقرنين! (ستا اختيار دے) کهٔ سزا ورکوے او کهٔ دوی سره ښهٔ (نرم) سلوک کوے.

قَالَ اَمَّا مَنْ ظَلَمَ فَسَوْفَ نُعَذِّبُهٗ ثُمَّ يُرَدُّ اِلٰى رَبِّهٖ فَيُعَذِّبُهٗ

دهٔ ووئيل | هغه چا چه | ظلم ئې وکړو | نو ډير زر به | مونږ سزا ورکړو دهٔ ته | بيا به واپس کيږي | خپل رب طرف ته | پس هغه به ورکوي سزا

هغهٔ ووئيل چه څوک نافرماني کوي نو هغهٔ له به مونږ سزا ورکوو بيا به هغه خپل رب ته واپس کولے شي، نو هغه به ورله

عَذَابًا نُّكْرًا ﴿٨٧﴾ وَاَمَّا مَنْ اٰمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهٗ جَزَآءَ ۨ

عذاب | سخت | او هغه څوک چه | ایمان ئے راوړو | او عمل ئے وکړو | نیک | نو هغهٔ دپاره | بدله ده

ډیر سخت عذاب ورکوی. او څوک چه ایمان راوړی او نیک کارونه کوی، نو هغهٔ له به ښه بدله

الْحُسْنٰى ۚ وَسَنَقُوْلُ لَهٗ مِنْ اَمْرِنَا يُسْرًا ﴿٨٨﴾ ثُمَّ اَتْبَعَ سَبَبًا ﴿٨٩﴾

ښه | او ډیر زر به مونږ ووایو | دهٔ دپاره | په خپل کار کښے | (خبره د) آسانئ | بیا | هغه روان شو | په یوه لاره

ورکوو، او په خپله معامله کښے به مونږ هغهٔ سره نرمه خبره کوو. بیا هغه په یوه (بله) لاره روان شو.

حَتّٰۤى اِذَا بَلَغَ مَطْلِعَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَطْلُعُ عَلٰى قَوْمٍ

تر دے چه | هر کله ورسیدلو | ځائے د ختلو | د نُور ته | نو بیائے موندو هغه | چه راختلو | په یو قوم

تر دے چه هر کله هغه مشرق (طرف ته یو ځائے) ته ورسیدلو نو هغهٔ نُور په یو داسے قوم بانډے په راختلو بیا موندو

لَّمْ نَجْعَلْ لَّهُمْ مِّنْ دُوْنِهَا سِتْرًا ﴿٩٠﴾ كَذٰلِكَ ۗ وَقَدْ اَحَطْنَا بِمَا

چه نهٔ وه جوړ کړے مونږ | دوی دپاره | د دے په مخکښے | څه پرده | هم داسے ده | او بیشکه مونږ احاطه کړے وه | په هغه څه

چه مونږ ورله د نُور نه د بچ کیدو (هیڅ یو څهٔ) پرده جوړه کړے نهٔ وه. داخبره هم داغسے ده او مونږ ته د هغهٔ ټول

لَدَيْهِ خُبْرًا ﴿٩١﴾ ثُمَّ اَتْبَعَ سَبَبًا ﴿٩٢﴾ حَتّٰۤى اِذَا بَلَغَ بَيْنَ السَّدَّيْنِ

چه د دهٔ سره وو | علم. | بیا هغه روان شو | په یوه لاره | تر دے چه | هر کله چه ورسیدو | په مینځ د دوو غرونو کښے

ساز و سامان د پوره معلوم دے. بیا هغه په یوه (بله) لاره روان شو. تر دے چه هغه د دوو غرونو مینځ ته ورسیدو

وَجَدَ مِنْ دُوْنِهِمَا قَوْمًا ۙ لَّا يَكَادُوْنَ يَفْقَهُوْنَ قَوْلًا ﴿٩٣﴾ قَالُوْا

نو بیا موندو دهٔ | د دے بل طرف ته | یو قوم | چه نهٔ وو نزدے دے ته | چه دوی پوهه شی | په خبره | دوی ووئیل

نو د هغے نه بل طرف ته ئے یو داسے قوم بیا موندو چه تقریبًا په خبره نهٔ پوهیدل. دوی ووئیل

يٰذَا الْقَرْنَيْنِ اِنَّ يَاْجُوْجَ وَمَاْجُوْجَ مُفْسِدُوْنَ فِى الْاَرْضِ فَهَلْ

اے ذوالقرنینؑ! | بیشکه | یاجوج | او ماجوج | فساد کوونکی دی | په زمکه کښے | نو آیا

اے ذوالقرنینؑ! بیشکه یاجوج او ماجوج په دے زمکه کښے ډیر فسادونه کوی نو آیا مونږ

نَجْعَلُ لَكَ خَرْجًا عَلٰۤى اَنْ تَجْعَلَ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ سَدًّا ﴿٩٤﴾ قَالَ

مونږ جمع کړو | تا دپاره | څهٔ مال؟ | په دے شرط | چه ته جوړ کړے | په مینځ زمونږ | او په مینځ د دوی کښے | یو دیوال | دهٔ ووئیل

تا له څهٔ مال راجمع کړو؟ چه ته زمونږ او د هغوی تر مینځه یو دیوال جوړ کړے. دهٔ ووئیل

مَا مَكَّنِّىْ فِيْهِ رَبِّىْ خَيْرٌ فَاَعِيْنُوْنِىْ بِقُوَّةٍ اَجْعَلْ بَيْنَكُمْ

چه کوم حاکم راکړے دے ماته | په دے حقله | زما رب | هغه ښه دے | پس تاسو زما مدد وکړئ | په طاقت سره | زهٔ به جوړ کړم | په مینځ ستاسو

په کوم (مال) بانډے چه ماله زما رب قدرت راکړے دے هغه ډیر ښهٔ دے، تاسو (صرف) د محنت په طاقت زما امداد وکړئ زهٔ به

وَبَيْنَهُمْ رَدْمًا ﴿٩٥﴾ اٰتُوْنِىْ زُبَرَ الْحَدِيْدِ ۗ حَتّٰۤى اِذَا سَاوٰى بَيْنَ

او په مینځ د دوی کښے | یو دیوال | تاسو راوړئ ماله | تختے | د اوسپنے | تر دے چه | هر کله | هغه برابر کړه | مینځ

ستاسو او د هغوی تر مینځه یو دیوال جوړ کړم. تاسو ماله د اوسپنے تختے راوړئ، تر دے چه د دواړو غرونو تر مینځه

الصَّدَفَيْنِ قَالَ انْفُخُوْا ؕ حَتّٰٓى اِذَا جَعَلَهٗ نَارًا ۙ قَالَ اٰتُوْنِيْٓ
دَ دواړو غرو ترمنځه | نو ګړنګی ووېيل | (اوس) وپو کړئ | تر دې چې | هر کله چې هغه وګرځاوه دا | اور | (نو) وې ووېيل | راوړئ ماله
ځائے ئے برابر کړه نو حکم ئے وکړو چې (اوس ئے) وپو کړئ. تر دې چې هغه ئے لکه دَ اور سُور کړو نو وَ ئے ووېيل چې (اوس)
اُفْرِغْ عَلَيْهِ قِطْرًا ﴿٩٦﴾ فَمَا اسْطَاعُوْٓا اَنْ يَّظْهَرُوْهُ وَمَا اسْتَطَاعُوْا
چې واړوم | په هغې | وېلې شوې تانبه | پس وس نه شو لګړو دوئي | دَ هغې دَ پاسه دَ راختلو | او وس نه وو دوی
راله وېلې شوې تانبه راوړئ چې (دَ پاسه) ئے پرې واچوم نو هغوئي (یاجوج ماجوج) نه خو دَ هغې دَ پاسه
لَهٗ نَقْبًا ﴿٩٧﴾ قَالَ هٰذَا رَحْمَةٌ مِّنْ رَّبِّيْ ۚ فَاِذَا جَآءَ وَعْدُ رَبِّيْ
په هغې کښې | دَ سوري کولو | ذوالقرنين ووېيل | دا | رحمت دے | زما دَ ربّ | پس هر کله چې راشي | وعده | زما دَ رب
راختلے شول او نه ئے پکښې سورے کولے شو. ذوالقرنين ووېيل چې دا (هم) زما دَ رب يو رحمت دے نو هر کله چې زما دَ رب مقرره نېټه
جَعَلَهٗ دَكَّآءَ ۚ وَكَانَ وَعْدُ رَبِّيْ حَقًّا ﴿٩٨﴾ وَتَرَكْنَا بَعْضَهُمْ
نو هغه به کړي دا | هواره | او ده وعده | زما دَ رب | رښتينې | او پرېږدو به موږ | ځينې له دوي نه
راورسيږي نو دا (مضبوط ديوال) به (هم) وران کړي او زما دَ رب وعده برحقه ده او په هغه ورځ به موږ دوي داسے
يَوْمَئِذٍ يَّمُوْجُ فِيْ بَعْضٍ وَّنُفِخَ فِي الصُّوْرِ فَجَمَعْنٰهُمْ جَمْعًا ﴿٩٩﴾
په دغه ورځ | چې موجونه به وهي | په ځينو کښې | او پو کړے به وو شي | په شپېلۍ کښې | بيا به موږ جمع کړو دوي | ټول
پرېږدو لکه چې په يو بل کښې به ورننوځي او شپېلۍ به پو ک وهلے شي ، نو بيا به ټول رايو ځائے کړو .
وَّعَرَضْنَا جَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ لِّلْكٰفِرِيْنَ عَرْضًا ﴿١٠٠﴾ الَّذِيْنَ كَانَتْ اَعْيُنُهُمْ
او وړاندې به راولو | دوزخ | په دغه ورځ | دَ کافرانو | بالکل مخامخ | هغه چې وه | وے | سترګے دَ هغوئي
او په هغه ورځ به دوزخ هغه کافرانو ته ور مخکښې کړو ، چې دَ هغوئي په سترګو باندې زما دَ ياد دَ لو
فِيْ غِطَآءٍ عَنْ ذِكْرِيْ وَكَانُوْا لَا يَسْتَطِيْعُوْنَ سَمْعًا ﴿١٠١﴾ اَفَحَسِبَ
په پرده کښې | له ذکر زمانه | او دوی طاقت نه لرلو | دَ آورېدو | پس آيا ګمان وکړو
په حقله پردے (غوړېدلے) وے ، او هغوئي دَ آورېدو طاقت نه لرلو . آيا بيا هم کافران دا
الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اَنْ يَّتَّخِذُوْا عِبَادِيْ مِنْ دُوْنِيْٓ اَوْلِيَآءَ ؕ
کافرانو | چې ونيسي دوي | زما بندګان | زما نه سيوا | دوستان
خيال کوي چې ما دِ پرېږدي او زما بندګان دِ خپل ځان له کارساز جوړ کړي
اِنَّآ اَعْتَدْنَا جَهَنَّمَ لِلْكٰفِرِيْنَ نُزُلًا ﴿١٠٢﴾ قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُمْ
بيشکه موږ تيار کړے دے | دوزخ | دَ پاره دَ کافرانو | دَ ميلمستيا | ووايه | آيا زۀ وښايم تاسو ته
موږ ه کافرانو له دوزخ دَ ميلمستيا دَ پاره تيار ساتلے دے . (اے نبي!) ته ووايه چې آيا زۀ تاسو ته د
بِالْاَخْسَرِيْنَ اَعْمَالًا ﴿١٠٣﴾ اَلَّذِيْنَ ضَلَّ سَعْيُهُمْ فِي الْحَيٰوةِ
زيات نقصان موندونکي | په عملونو کښې | هغه خلق | چې برباد شول | کوششونه دَ هغوئي | په ژوند کښې
هغه چا پته وښايم چې په خپل عمل کښې ډېر تاوانيان پاتې دي؟ دا هغه کسان دي چې دَ هغوئي کوششونه دَ دُنيا په ژوند

الدُّنْيَا وَهُمْ يَحْسَبُوْنَ اَنَّهُمْ يُحْسِنُوْنَ صُنْعًا ۝١٠٤ اُولٰٓئِكَ
دَ دنیا | او دوی | ګمان کوی | چه دوی | ښه کوی | کار | هم دا خلق دی
پسے برباد شول او په دے ګمان کښے پراته وو چه ګنی هغوی ډیر ښه کارونه کوی ۔ دا هغه کسان دی

الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِاٰيٰتِ رَبِّهِمْ وَلِقَآئِهٖ فَحَبِطَتْ اَعْمَالُهُمْ
کوم چه | انکار کړے وو | دَ آیتونو | دَ رب خپل | او دَ ده دَ ملاقات | پس ضائع شول | عملونه دَ دوی
چه دَ خپل رب دَ آیتونو او دَ هغه دَ ملاقات نه منکر وو ، نو ټول کارونه ئے عبث لاړل ۔

فَلَا نُقِيْمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَزْنًا ۝١٠٥ ذٰلِكَ جَزَآؤُهُمْ جَهَنَّمُ
پس مونږ به نه قائموو | دَ دوی دَپاره | په ورځ دَ قیامت | وزن (عملونه) | دا | دَ دوی سزا به وی | دوزخ
او مونږ به ورله دَ قیامت په ورځ هیڅ وزن (اهمیت) هم نه ورکوو ، دَ هغوی سزا هم دغه دوزخ دے

بِمَا كَفَرُوْا وَاتَّخَذُوْٓا اٰيٰتِىْ وَرُسُلِىْ هُزُوًا ۝١٠٦ اِنَّ الَّذِيْنَ
په سبب دَ دے | چه دوی کفر وکړو | او ونیول دوی | زما آیتونه | او زما پیغمبران | په ټوقو | بیشکه | هغه خلق چه
ځکه چه هغوی کفر کړے وو او زمونږ (دَ قدرت) په نخښو پورے او زمونږ په پیغمبرانو پورے ئے خندا اګلئ کړے وو. بیشکه چا چه

اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ كَانَتْ لَهُمْ جَنّٰتُ الْفِرْدَوْسِ نُزُلًا ۝١٠٧
ایمان ئے راوړو | او عملونه ئے وکړل | نیک | وی به دوی دَپاره | باغونه دَ فردوس | ځائے دَ میلمستیا
ایمان راوړو او نیک کارونه ئے وکړل ، دَ هغوی میلمستیا له دَ فردوس باغونه تیار دی

خٰلِدِيْنَ فِيْهَا لَا يَبْغُوْنَ عَنْهَا حِوَلًا ۝١٠٨ قُلْ لَّوْ كَانَ
همیشه به وی | په هغه کښے | نه به غواړی دوی | له هغه نه | ځائے بدلول | ووایه | که چیرے وی
چه همیشه به پکښے اوسیږی او هیچرے به دَ هغے نه بل خوا ته وتل نه غواړی (اے پیغمبره!) که چیرے زما دَ رب

الْبَحْرُ مِدَادًا لِّكَلِمٰتِ رَبِّىْ لَنَفِدَ الْبَحْرُ قَبْلَ اَنْ تَنْفَدَ
سمندر | سیاهی | خبرے دَپاره دَ لیکلو | زما دَ رب | نو خامخا به ختم شی | سمندر | وړاندې له دے نه چه | ختمے شی
دَ خبرو (لیکلو) دَپاره سمندر سیاهی جوړه شی نو سمندر به ختم شی له دے نه وړاندې چه زما دَ رب خبرے

كَلِمٰتُ رَبِّىْ وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِهٖ مَدَدًا ۝١٠٩ قُلْ اِنَّمَآ اَنَا بَشَرٌ
خبرے | زما دَ رب | او اګر که | مونږ راوړو | په شان دَ دے | بل (سمندر) مدد دَپاره | ووایه | بیشکه زه خو یو انسان یم
ختمے شی اګر چه هم داسے یو بل سمندر دَ دے دَ مدد دَپاره مونږ راولو ، ورته ووفرمایه چه زه خو بس ستاسو

مِّثْلُكُمْ يُوْحٰٓى اِلَىَّ اَنَّمَآ اِلٰهُكُمْ اِلٰهٌ وَّاحِدٌ ۚ فَمَنْ كَانَ يَرْجُوْا لِقَآءَ
په شان ستاسو وحی کولے شی | زما طرف ته | بیشکه | ستاسو معبود | هم یو معبود دے | پس څوک چه | اُمید لری | دَ ملاقات
غوندې یو بشر یم ماله خو داوحی راځی چه ستاسو معبود بس یو معبود دے نو څوک چه دَ خپل رب سره دَ ملاقات

رَبِّهٖ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَّلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهٖٓ اَحَدًا ۝١١٠
دَ خپل رب سره | نو هغه له کول پکار دی | عمل | نیک | او شریک دِ نه نیسی | په عبادت کښے | دَ رب خپل | هیڅوک ۔
آرزومند وی نو پکار دی چه نیک کارونه کوی او دَ خپل رب په عبادت کښے دِ بل هیڅوک نه شریکوی ۔

سُوْرَةُ مَرْيَمَ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ ثَمَانٌ وَّ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | تِسْعُوْنَ اٰيَةً وَّسِتُّ رُكُوْعَاتٍ

سورة مريم په مكه كښې نازل شوې او په | (شروع) د الله په نوم سره چه لوئے مهربان او ډېر زيات رحم كوونكے دے | دے كښې ۹۸ ايتونه او شپږ ركوعګانې

د الله په نامه شروع كوم چه لوئے مهربان او ډېر زيات رحم خاوند دے

كٓهٰيٰعٓصٓ ﴿١﴾ ذِكْرُ رَحْمَتِ رَبِّكَ عَبْدَهٗ زَكَرِيَّا ﴿٢﴾ اِذْ نَادٰى

كاف۔ها۔يا۔ع۔ص | (دا) ذكر دے | د رحمت | ستا د رب | په خپل بنده | زكريا باندې | هر كله چه ده اواز وكړو

كاف۔ها۔يا۔ع۔ص (دا) ستا د رب د هغه رحمت ذكر دے كوم چه هغه په خپل بنده زكريا باندې فرمائيلے دے ، هر كله چه هغه

رَبَّهٗ نِدَآءً خَفِيًّا ﴿٣﴾ قَالَ رَبِّ اِنِّيْ وَهَنَ الْعَظْمُ مِنِّيْ

خپل رب ته | په دعا | پټ سره | ده ووئيل | اے زما ربه | بيشكه كمزورې شوې دي | هډوكي | زما

خپل رب ته پټ آواز د كړو (او) وے وئيل چه اے زما ربه ! زما د بدن هډوكي كمزورې شوي دي ، او

وَاشْتَعَلَ الرَّاْسُ شَيْبًا وَّلَمْ اَكُنْۢ بِدُعَآئِكَ رَبِّ شَقِيًّا ﴿٤﴾

او سپين شو | سر (زما) | د بوډا والى نه | او نه وم زه | په دعا كښې تا ته | اے ربه زما | بے نوا

او سر مې د بوډا والي په وجه سپين شو ، او اے زما ربه ! زه تا نه په خواست كولو كښې هيچرې نامراده پاتې شوې نه يم

وَاِنِّيْ خِفْتُ الْمَوَالِيَ مِنْ وَّرَآءِيْ وَكَانَتِ امْرَاَتِيْ

او بيشكه زه | وېرېږم | له خپلو وارثانو نه | وروستو له خپل ځان نه | او ده | زما ښځه

او زه د خپل ځان نه وروستو د خپلو وارثانو نه وېرېږم ، او زما ښځه شنډه

عَاقِرًا فَهَبْ لِيْ مِنْ لَّدُنْكَ وَلِيًّا ﴿٥﴾ يَّرِثُنِيْ وَيَرِثُ

شنډه | پس راكړه | ما ته | له خپل طرف نه | يو وارث | چه وارث وي زما | او وارث وي

ده ، نو ماله د خپل طرف نه يو وارث راكړه چه زما او د يعقوب عليه السلام

مِنْ اٰلِ يَعْقُوْبَ ۖ وَاجْعَلْهُ رَبِّ رَضِيًّا ﴿٦﴾ يٰزَكَرِيَّآ اِنَّا نُبَشِّرُكَ

د اولاد د يعقوب | او كړه دے | اے زما ربه ! | غوره | اے زكريا ! | بيشكه مونږ زيرے دركوو تا ته

د خاندان وارث وي او اے زما ربه ! هغه خپل غوره بنده جوړ كړه ۔ (الله وفرمائيل) اے زكريا ! مونږ تا ته د يو

بِغُلٰمِ ِۨ اسْمُهٗ يَحْيٰى ۙ لَمْ نَجْعَلْ لَّهٗ مِنْ قَبْلُ سَمِيًّا ﴿٧﴾ قَالَ

د يو هلك | چه نوم به د هغه | يحيىٰ وي | نه دے جوړ كړے مونږ | د ده | له دے نه وړاندې | هم نامه | ده ووئيل

هلك زيرے دركوو چه د هغه نوم به يحيىٰ وي ، مونږ د هغه نه وړاندې هيڅوك د هغه په نوم پيدا كړے نه دے . زكريا ووئيل

رَبِّ اَنّٰى يَكُوْنُ لِيْ غُلٰمٌ وَّكَانَتِ امْرَاَتِيْ عَاقِرًا وَّقَدْ بَلَغْتُ

اے زما ربه ! | څنګه به وي | زما هلك | او ده | زما ښځه | شنډه | او بيشكه زه رسيدلے يم

چه اے زما ربه ! زما به هلك څنګه پيدا شي هر كله چه زما ښځه شنډه ده ، او زه د بوډا والي آخرى

مِنَ الْكِبَرِ عِتِيًّا ﴿٨﴾ قَالَ كَذٰلِكَ ۚ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٌ

د بوډا والي | آخرى حد ته | (فرښته) ووئيل | هم دغه شان | فرمائيلي دي | ستا رب | دا كار په ما آسان دے

حد ته رسيدلے يم ، فرښتے ووئيل هم دغه شان به كيږي ، ستا رب فرمائيلي دي چه دا خبره ما ته ډېره آسانه ده

وَقَدْ خَلَقْتُكَ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ تَكُ شَيْـًٔا ۝٩ قَالَ رَبِّ

او بیشکه ما پیدا کړے یې ته | له دے نه وړاندې | او ته نه وې | څه څیز | وویل ده | اے ربه زما

او ما له دے نه وړاندې ته هم پیدا کړے وے او ته هیڅ هم نه وے ، وے وئیل اے زما ربه !

اجْعَل لِّيٓ ءَايَةً ۚ قَالَ ءَايَتُكَ أَلَّا تُكَلِّمَ ٱلنَّاسَ ثَلَٰثَ لَيَالٍ

مقرر کړه | ما دَ پاره | څه نخښه | وے فرمائیل | ستا نخښه (داده) | چه ته به خبرې نه کوے | خلقو سره | درے | شپے

ما دَ پاره څه نخښه مقرر کړه . وے فرمائیل ستا نخښه داده چه درے شپے ورځے به دَ خلقو سره خبرے اترے

سَوِيًّا ۝١٠ فَخَرَجَ عَلَىٰ قَوْمِهِۦ مِنَ ٱلْمِحْرَابِ فَأَوْحَىٰٓ إِلَيْهِمْ أَن

صحیح سالم یا مسلسل | پس هغه راووتلو | قوم خپل ته | له محراب نه | بیا اشاره ئے وکړه | دَ دوی طرف ته | چه

نه شې کولے سره دَ دے چه روغ جوړ به یې . پس هغه دَ محراب نه راووتلو او خپل قوم ته راغے نو هغوی ته ئے اشاره وکړه

سَبِّحُوا۟ بُكْرَةً وَعَشِيًّا ۝١١ يَٰيَحْيَىٰ خُذِ ٱلْكِتَٰبَ بِقُوَّةٍ ۖ وَءَاتَيْنَٰهُ

پاکی بیانوئ | سحر | او ماښام | اے یحیی | ونیسه | کتاب | په کلکه | او ورکړو مونږ دوی ته

چه سحر ماښام (دَ الله) پاکی بیانوئ (بیا مونږ ووئیل چه) اے یحیی! داکتاب ټینګ ونیسه او مونږ هغه ته له

ٱلْحُكْمَ صَبِيًّا ۝١٢ وَحَنَانًا مِّن لَّدُنَّا وَزَكَوٰةً ۖ وَكَانَ تَقِيًّا ۝١٣

حکمت | په وړوکوالی کښے | او رحم دلی | زمونږ له طرف | او پاکیزګی | او وو | پرهیزګاره

په وړوکوالی کښے پوهه ورکړے وه او دَ خپل طرف نه مو ورته رحم دلی او پاکیزګی ورکړے وه او هغه ډیر پرهیزګاره وو

وَبَرًّۢا بِوَٰلِدَيْهِ وَلَمْ يَكُن جَبَّارًا عَصِيًّا ۝١٤ وَسَلَٰمٌ عَلَيْهِ

او نیکی کوونکے | دَ خپل پلار او مور سره | او نه وو | سرکش | نافرمانه | او سلام دې وی | په ده

او دَ خپل مور پلار په حق کښے ډیر نیک وو او سرکش او نافرمانه نه وو - او په هغه دِ سلام دی په کومه ورځ

يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا ۝١٥ وَٱذْكُرْ فِى ٱلْكِتَٰبِ

په کومه ورځ چه هغه پیدا شو | او په کومه ورځ چه به هغه مري | او په کومه ورځ چه به راپاڅولے شی ژوندے | او ذکر وکړه | په کتاب کښے

چه پیدا شو او په کومه ورځ چه به مري او په کومه ورځ چه به دوباره ژوندے راپاڅولے شی او (اے نبی!) کتاب (یعنی

ع ۵

مَرْيَمَ إِذِ ٱنتَبَذَتْ مِنْ أَهْلِهَا مَكَانًا شَرْقِيًّا ۝١٦ فَٱتَّخَذَتْ

دَ مریمؑ | هر کله چه هغه جدا شوه | له خپل کوروالو نه | په یو ځائے کښے | دَ نمر خاته طرف ته | بیا ئے واچوله

وقف لازم

قرآن) کښے دَ مریمؑ هم ذکر وکړه کله چه دَ کور دَ خلقو نه جدا شو دَ نمر خاته اړخ یو مکان ته لاړه ، نو دَ خلقو دَ مخے

مِن دُونِهِمْ حِجَابًا فَأَرْسَلْنَآ إِلَيْهَا رُوحَنَا فَتَمَثَّلَ لَهَا

دَ دوی طرف ته | پرده | بیا ولیږله مونږ | دَ هغے طرف ته | خپله (روح) فرښته | پس هغه جوړ شو | دَ هغے په وړاندې

نه ئے پرده وکړه ، نو مونږ ورته خپله خاص فرښته ولیږله چه دَ هغے په وړاندې دَ سم دم

بَشَرًا سَوِيًّا ۝١٧ قَالَتْ إِنِّىٓ أَعُوذُ بِٱلرَّحْمَٰنِ مِنكَ إِن كُنتَ

یو انسان | دَ پوره اندامونو | هغے ووئیل | بیشکه زه پناه غواړم | دَ رحمن | له تا نه | که چیرے ته یې

بنیادم په شان ښکاره شوه ، هغے ورته ووئیل چه زه تا نه دَ رحمن (په نامه) پناه غواړم که ته دَ خدائے نه

تَقِيًّا ﴿١٨﴾ قَالَ إِنَّمَآ أَنَا۠ رَسُولُ رَبِّكِ ۖ لِأَهَبَ لَكِ غُلَٰمًا زَكِيًّا ﴿١٩﴾

پرهیزګار | ده وویل | بیشکه چه زهٔ | رالیږلے شوے یم | ستا د رب | چه درکړم | تا ته | یو هلک | پاکیزه

ویرېږے ، فرښتے وویل چه زهٔ ستا د رب رالیږلے شوے فرښته یم چه زهٔ تا ته یو پاکیزه هلک درکړم

قَالَتْ أَنَّىٰ يَكُونُ لِى غُلَٰمٌ وَلَمْ يَمْسَسْنِى بَشَرٌ وَلَمْ أَكُ بَغِيًّا ﴿٢٠﴾ ع

هغې وویل | څنګه به وشي | زما | هلک | او نهٔ دے لاس راوړے ماله | چا بنیادم | او نهٔ یم زهٔ | بدکاره

هغې وویل چه زما لا څنګه هلک کیدے شي؟ حال دا دے چه نهٔ راله چا بنیادم لاس راوړے دے او نهٔ زهٔ بدکاره یم

قَالَ كَذَٰلِكِ قَالَ رَبُّكِ هُوَ عَلَىَّ هَيِّنٌ ۖ وَلِنَجْعَلَهُۥٓ ءَايَةً

ده وویل | هم دغسے به کیږی | وے فرمائیل | ستا رب | چه دا ما ته | آسانه ده | او چه مونږ جوړ کړو هغه | یوه نخښه

فرښتے وویل چه دغسے به کیږی ستا رب فرمائیلی دی دا کار ما ته ډیر آسان دے او دا څکه چه مونږ دا خلقو د پاره

لِّلنَّاسِ وَرَحْمَةً مِّنَّا ۚ وَكَانَ أَمْرًا مَّقْضِيًّا ﴿٢١﴾ فَحَمَلَتْهُ

خلقو د پاره | او رحمت | د خپل طرف نه | او دے دا | یو کار | فیصله شوے | پس دا حامله شوه په ده

یوه نخښه او (د ذریعه د) رحمت جوړه کړو او دا یو فیصله شوے خبره ده . نو د هغه ګیډه شوه نو د

فَٱنتَبَذَتْ بِهِۦ مَكَانًا قَصِيًّا ﴿٢٢﴾ فَأَجَآءَهَا ٱلْمَخَاضُ إِلَىٰ

پس هغه جدا کښیناسته | د ده سره | یو ځائے ته | لرے | پس راوسته دا | درد د لنګون | طرف ته

خپل (حمل) سره یو لرے ځائے ته لاړه . نو د زیږون دردونو د کجورے یوے ونې ته

جِذْعِ ٱلنَّخْلَةِ قَالَتْ يَٰلَيْتَنِى مِتُّ قَبْلَ هَٰذَا وَكُنتُ

د تنے | د کجورے | دے وویل | اے کاش! زهٔ | مړه وے | وړاندې له دے نه | او وے زهٔ

راوسته (راو) هغې وویل چه هائے افسوس! که زهٔ د دے نه مخکښ مړه شوے او هیره

نَسْيًا مَّنسِيًّا ﴿٢٣﴾ فَنَادَىٰهَا مِن تَحْتِهَآ أَلَّا تَحْزَنِى قَدْ جَعَلَ

هیره لرز هیرونه تلے | پس آواز وکړو دے ته | د دے د لاندې طرف نه | چه غم مهٔ کوه | بیشکه پیدا کړے ده

شوے وے . بیا (فرښتے) ورته د لاندې اړخ نه آواز وکړو چه هیڅ غم مهٔ کوه ، ستا رب ستا د ښپو لاندې

رَبُّكِ تَحْتَكِ سَرِيًّا ﴿٢٤﴾ وَهُزِّىٓ إِلَيْكِ بِجِذْعِ ٱلنَّخْلَةِ تُسَٰقِطْ

ستا رب | ستا د لاندے | یو چینه | او وخوزوه | خپل طرف ته | تنه | د کجورے | چه راوغورځوی

یوه چینه راپیدا کړے ده . او د کجورے دا بوټے خپل ځان ته را وخوځوه ، د دے نه به درته

عَلَيْكِ رُطَبًا جَنِيًّا ﴿٢٥﴾ فَكُلِى وَٱشْرَبِى وَقَرِّى عَيْنًا ۖ فَإِمَّا

په تا | کجورے | تازه تازه | بیا خوره | او څښه | او یخے ساته | سترګے | پس که چرے

تازه کجورے راوغورزیږی ، نو ته خوره او څښه او خپلے سترګے (د ځوئے په دیدن) یخوه او که چرته یو

تَرَيِنَّ مِنَ ٱلْبَشَرِ أَحَدًا فَقُولِىٓ إِنِّى نَذَرْتُ لِلرَّحْمَٰنِ

و وینے ته | له بنیادمونه څوک | نو ووایه | بیشکه ما | نذر منلے دے | د رحمان د پاره

بنیادم ووینے . نو (په اشارت) ورته ووایه چه ما د رحمن (خدائے) په نامه د روژے نذر

صَوْمًا فَلَنْ أُكَلِّمَ الْيَوْمَ إِنسِيًّا ﴿٢٦﴾ فَأَتَتْ بِهِ قَوْمَهَا

ډیوه روژه | پس هیڅوکله به خبرې ونه کړم | نن ورځ | د هیڅ انسان سره | بیا راوړ هغه | هغه | خپل قوم ته

منلې ده . نو زه نن د هیڅ بنیادم سره خبرې اترې نه کوم ، بیا هغه ماشوم په غیږ کښې واخستو او خپل قوم

تَحْمِلُهُ ۖ قَالُوا يَا مَرْيَمُ لَقَدْ جِئْتِ شَيْئًا فَرِيًّا ﴿٢٧﴾

اوچت کړې | دوی وویل | اے مریم ! | بیشکه | تا کړے دے | یو کار | ډیر بد

ته ورغله . هغوی ورته وویل چه اے مریم ! تا ډیر بد کار کړے دے -

يَا أُخْتَ هَارُونَ مَا كَانَ أَبُوكِ امْرَأَ سَوْءٍ وَمَا كَانَتْ أُمُّكِ بَغِيًّا ﴿٢٨﴾

اے خور | د هارون | نه وو | ستا پلار | سړے بد | او نه وه | ستا مور | بد کاره

اے د هارون خورے ! ستا پلار څه خراب سړے نه وو او نه ستا مور بد کاره وه -

فَأَشَارَتْ إِلَيْهِ ۖ قَالُوا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَن كَانَ فِي الْمَهْدِ صَبِيًّا ﴿٢٩﴾

نو اشاره وکړه دې | د دهٔ طرف ته | دوی وویل | څنګه خبرې وکړو مونږ | د هغهٔ سره چه وی په زانګو کښې | ماشوم

په دې باندې مریمؑ د ماشوم طرف ته اشاره وکړه هغوی وویل چه مونږ په زانګو کښې پروت ماشوم سره څنګه خبرې وکړو

قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ آتَانِيَ الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا ﴿٣٠﴾ وَجَعَلَنِي

وویل دهٔ | بیشکه زهٔ | بنده یم د الله | راکړے دے دهٔ ماته | کتاب | او دهٔ جوړ کړے یم زهٔ | نبی | او دهٔ جوړ کړے یم زهٔ

عیسیٰ وویل بیشکه زهٔ د الله تعالیٰ بنده یم هغهٔ ماله کتاب راکړے دے او زهٔ ئے نبی جوړ کړے یم او زهٔ ئے برکتی

مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنتُ وَأَوْصَانِي بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ مَا

برکت والا | کوم ځائے | چه زهٔ یم | او دهٔ وصیت کړے دے ماته | د مونځ | او د زکوٰة | تر څو پورې

کړے یم په هر ځائے کښې چه زهٔ یم او هغهٔ ماته د مونځ د کولو او د زکوٰة د ورکولو حکم راکړے دے تر څو پورې

دُمْتُ حَيًّا ﴿٣١﴾ وَبَرًّا بِوَالِدَتِي وَلَمْ يَجْعَلْنِي جَبَّارًا شَقِيًّا ﴿٣٢﴾

چه یم | ژوندے | او ښهٔ سلوک کوونکے | د خپل مور سره | او دهٔ نهٔ یم جوړ کړے زهٔ | جابر | بد بخت

چه ژوندے یم او زهٔ ئے د خپلې مور خدمت ګزار جوړ کړے یم او سرکش او بد بخت ئے نه یم پیدا کړے -

وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدتُّ وَيَوْمَ أَمُوتُ وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا ﴿٣٣﴾

او سلام دے | په ما باندې | په کومه ورځ چه زهٔ پیدا شوم | او په کومه ورځ چه به زهٔ مرم | او په کومه ورځ چه به زهٔ راوچت کړے شم | ژوندے

او په ما باندې سلام دے په کومه ورځ چه زهٔ پیدا شوے یم او په کومه ورځ چه به زهٔ مرم او په کومه ورځ چه به زهٔ بیا ژوندے راپاڅول

ذَٰلِكَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ ۚ قَوْلَ الْحَقِّ الَّذِي فِيهِ يَمْتَرُونَ ﴿٣٤﴾

دا دے | عیسیٰ ځوئے د مریم | (دا دهٔ) خبره | رښتینې | په کومه کښې چه | دوی شک کوی

شم - دا دے عیسیٰ ابن مریم ، دا هغه رښتینې خبره ده په کومه کښې چه خلق شک کوی -

مَا كَانَ لِلَّهِ أَن يَتَّخِذَ مِن وَلَدٍ ۖ سُبْحَانَهُ ۚ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا

نه دے مناسب | الله د پاره | چه دے ونیسی | څوک ځوئے | دے پاک دے | هر کله چه دے فیصله کوی | د یو کار

د الله تعالیٰ دا شان نه دے چه هغه د ځان له اولاد ونیسی ، هغه بالکل پاک دے ، هغه چه د یو کار فیصله وکړی

فَاِنَّمَا يَقُوْلُ لَهٗ كُنْ فَيَكُوْنُ ؕ﴿٣٥﴾ وَاِنَّ اللّٰهَ رَبِّيْ وَرَبُّكُمْ

نو بیشکه | چه وائی | هغه ته | شه | نو هغه شي | او بیشکه الله | زما رب | او ستاسو رب دے

نو بس دومره قدر ورته ووائی چه "او شه" نو هغه کار اوشي ۔ او بیشکه چه الله زما هم رب دے او ستاسو هم رب دے

فَاعْبُدُوْهُ ؕ هٰذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيْمٌ ﴿٣٦﴾ فَاخْتَلَفَ الْاَحْزَابُ

پس د هغه عبادت وکړئ | هم دا ده | لار | نیغه | بیا اختلاف وکړو | جماعتونو

نو بوازے د هغه عبادت کوئ هم دغه (د دین) نیغه لار ده. بیا د اهل کتابو جماعتونو د یو بل سره

مِنْۢ بَيْنِهِمْ ۚ فَوَيْلٌ لِّلَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ مَّشْهَدِ يَوْمٍ عَظِيْمٍ ﴿٣٧﴾

په خپل مینځ کښې | پس خرابي ده | هغو خلقو د پاره | چه کافران دي | د حاضرۍ نه | د ورځے لوئے .

اختلاف پیدا کړو نو هغو خلقو د پاره افسوس دے چه (د قیامت) په لویه ورځ د الله تعالیٰ په وړاندې د ودریدو انکار کوي

اَسْمِعْ بِهِمْ وَاَبْصِرْ ۙ يَوْمَ يَاْتُوْنَنَا لٰكِنِ الظّٰلِمُوْنَ الْيَوْمَ

ښه به واوري | او ښه به ووینی | په کومه ورځ | چه دوی راشي مونږ ته | لیکن | دا ظالمان | نن ورځ

په کومه ورځ چه به دوی مونږ ته راشي څومره ښه آوریدونکی او لیدونکی به وي . لیکن نن ورځ ظالمان په ښکاره

فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ﴿٣٨﴾ وَاَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْحَسْرَةِ اِذْ قُضِيَ

په ګمراهۍ ښکاره کښې دي | او ویروه دوی | له ورځے د پښیمانتیا نه | هر کله چه فیصله وکړے شي

ګمراهۍ کښې دي . او ته "دوی د حسرت د ورځے (د عذاب) نه وویروه څه وخت چه به آخري فیصله

الْاَمْرُ ۘ وَهُمْ فِيْ غَفْلَةٍ وَّهُمْ لَا يُؤْمِنُوْنَ ﴿٣٩﴾ اِنَّا نَحْنُ

د کار | او دوی دي | په غفلت کښې | او دوی | ایمان نه راوړي | بیشکه مونږ به

صادره کړے شي (لیکن) دوی په غفلت کښې پراته دي او ایمان نه راوړي . بیشکه هم مونږ د

نَرِثُ الْاَرْضَ وَمَنْ عَلَيْهَا وَاِلَيْنَا يُرْجَعُوْنَ ﴿٤٠﴾ ع وَاذْكُرْ

وارث شو | د زمکے | او د هغه چا | چه په زمکه کښې دي | او زمونږ طرف ته | به دوی راګرځولے شي | او یاد کړه

زمکے او په دے باند د اوسیدونکو وارث یو او هم زمونږ طرف ته به دوی راګرځولے شي ۔ او ته په دے کتاب

فِي الْكِتٰبِ اِبْرٰهِيْمَ ؕ اِنَّهٗ كَانَ صِدِّيْقًا نَّبِيًّا ﴿٤١﴾ اِذْ قَالَ

په کتاب کښې | ابراهیم | بیشکه هغه | وو | رښتینے | نبي | هر کله چه هغه وویل

کښې د ابراهیم (علیه السلام) ذکر وکړه ، بیشکه هغه ډیر رښتینے نبي وو ، هر کله چه هغه پلار ته

لِاَبِيْهِ يٰۤاَبَتِ لِمَ تَعْبُدُ مَا لَا يَسْمَعُ وَلَا يُبْصِرُ وَلَا يُغْنِيْ عَنْكَ

خپل پلار ته | اے زما پلاره | ته ولے عبادت کوے | د هغه څه | چه نه آوري | او نه وینی | او نه دفع کوی | له تا نه

ووئیل چه اے زما بابا ! ته ولے د داسے څیز عبادت کوے چه نه آوري او نه وینی او نه ستا په کار راځي

شَيْـًٔا ﴿٤٢﴾ يٰۤاَبَتِ اِنِّيْ قَدْ جَآءَنِيْ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَمْ يَاْتِكَ

څه څیز | اے زما پلاره ! | بیشکه | ما ته راغلے دے | هغه علم | چه نه دے راغلے تا ته

شي ـ اے زما پلاره ! بیشکه ما ته هغه علم حاصل دے چه هغه تا ته نصیب شوے نه دے

فَاتَّبِعۡنِیۡۤ اَهۡدِكَ صِرَاطًا سَوِیًّا ﴿٤٣﴾ یٰۤاَبَتِ لَا تَعۡبُدِ الشَّیۡطٰنَ ؕ

پس ته پیروی وکړه زما | چه وښایم تاته | لاره | سمه | اے زما پلاره! | عبادت مه کوه | دَ شیطان

نو زما پیروي وکړه زهٔ به درته سمه لاره وښایم. اے زما پلاره! دَ شیطان عبادت مهٔ کوه

اِنَّ الشَّیۡطٰنَ كَانَ لِلرَّحۡمٰنِ عَصِیًّا ﴿٤٤﴾ یٰۤاَبَتِ اِنِّیۡۤ

بیشکه | شیطان | دے | دَ رحمان | نافرمانه | اے زما پلاره! | بیشکه زهٔ

بیشکه شیطان دَ رحمان نافرمان دے. اے زما پلاره! ما سره دا

اَخَافُ اَنۡ یَّمَسَّكَ عَذَابٌ مِّنَ الرَّحۡمٰنِ فَتَكُوۡنَ

ویریږم | چه | وبه رسیږی تاته | عذاب | دَ رحمٰن له طرفه | پس شے به ته

ویره ده چه چرته به تا باندې دَ رحمٰن دَ اړخ نه عذاب رانهٔ شي ، نو ته به دَ شیطان

لِلشَّیۡطٰنِ وَلِیًّا ﴿٤٥﴾ قَالَ اَرَاغِبٌ اَنۡتَ عَنۡ اٰلِهَتِیۡ یٰۤاِبۡرٰهِیۡمُ ۚ

دَ شیطان | ملګرے | ده وویل | آیا اوړیدلے یې ته | زما دَ معبودانو نه | اے ابراهیم!

ملګرے (پاتې) شې. (آزر ورته) ووئیل چه سه ابراهیمؑ! ګنې ته زما دَ معبودانو نه اوړیدلے یې؟

لَئِنۡ لَّمۡ تَنۡتَهِ لَاَرۡجُمَنَّكَ وَاهۡجُرۡنِیۡ مَلِیًّا ﴿٤٦﴾ قَالَ سَلٰمٌ

که چرے منع نه شوے ته | نو خامخا به زهٔ سنګسار کړم تا | او لرے شه له مانه | ډیره موده | ده وویل | سلام دې وی

درته (دَ خپلو خبرو نه) منع نه شوے نو زهٔ به دې سنګسار کړم او زما دَ مخه نه همیشه دَپاره په ځده شه. ابراهیمؑ ووئیل

عَلَیۡكَ ۚ سَاَسۡتَغۡفِرُ لَكَ رَبِّیۡ ؕ اِنَّهٗ كَانَ بِیۡ حَفِیًّا ﴿٤٧﴾ وَاَعۡتَزِلُكُمۡ

په تا باندې | زهٔ به بخښنه غواړم | ستا دَپاره | دَ خپل ربهٔ | بیشکه هغه | دے په ما باندې | مهربان | او به ځده کیږم زهٔ له تاسو

په تا دې سلام وی، زهٔ به ستا دَپاره دَ خپل رب نه بخښنه غواړم بیشکه هغه په ما ډیر مهربان دے. او زهٔ له تاسو نه او

وَمَا تَدۡعُوۡنَ مِنۡ دُوۡنِ اللّٰهِ وَاَدۡعُوۡا رَبِّیۡ ۫ۖ عَسٰۤی اَلَّاۤ اَكُوۡنَ

او له هغه څهٔ نه | چه بلئ یې تاسو | دَ الله نه سیوا | او زهٔ بلم | خپل رب | اُمید دے | چه نهٔ به یم زهٔ

کوم چه تاسو دَ الله تعالیٰ نه سیوا بلئ دَ هغې نه به ځده کیږم او زهٔ به دَ خپل رب بلنه کوم. امید دے چه زهٔ به

بِدُعَآءِ رَبِّیۡ شَقِیًّا ﴿٤٨﴾ فَلَمَّا اعۡتَزَلَهُمۡ وَمَا یَعۡبُدُوۡنَ مِنۡ دُوۡنِ

په بللو دَ رب خپل | محروم | بیا هرکله چه | ځده وکړه ده له دوئ نه | او له هغه څهٔ نه | چه دوی یې عبادت کولو | سیوا

دَ خپل رب نه په خواست کولو کښې محروم نهٔ پاتې کیږم. بیا چه ابراهیمؑ دَ هغه خلقو نه او دَ هغوئ دَ معبودانو نه په

اللّٰهِ ۙ وَهَبۡنَا لَهٗۤ اِسۡحٰقَ وَیَعۡقُوۡبَ ؕ وَكُلًّا جَعَلۡنَا نَبِیًّا ﴿٤٩﴾

دَ الله نه | نو ورکړو موښ | ده ته | اسحٰقؑ | او یعقوبؑ | او هریو | موښ جوړ کړو | نبی

ځده شو نو موښ ورله (ځوئے) اسحٰقؑ او (نوسے) یعقوبؑ ورکړل او په دواړو کښې مو هریو نبي جوړ کړو

وَوَهَبۡنَا لَهُمۡ مِّنۡ رَّحۡمَتِنَا وَجَعَلۡنَا لَهُمۡ لِسَانَ صِدۡقٍ

او موښ ورکړل | دوی ته | له خپل رحمت | او کړو موښ | دَ دوی | ذکر خیر

او موښ په دوئ باندې خپل رحمت وفرمائیلو او دَ دوئ ذکر خیر مو ډیر اُوچت

عَلِيًّا ﴿۵۰﴾ وَاذْكُرْ فِي الْكِتٰبِ مُوسٰىٓ ۚ اِنَّهٗ كَانَ مُخْلَصًا

ډیر اوچت | او یاد کړه | په کتاب کښې | موسیٰ | بیشکه دے | وو | خاص بنده

کړے دے. او ته په دے کتاب کښې د موسیٰؑ (هم) ذکر وکړه ، بیشکه هغه د الله تعالیٰ خاص بنده

وَّكَانَ رَسُولًا نَّبِيًّا ﴿۵۱﴾ وَنَادَيْنٰهُ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ الْاَيْمَنِ

او وو | رالیږلے شوے | پیغمبر | او مونږ آواز وکړو ده ته | د طور د ښي طرف نه

او رسول او نبي وو . او مونږ هغهٔ ته د کوهِ طور د ښي طرف نه آواز ورکړو

وَقَرَّبْنٰهُ نَجِيًّا ﴿۵۲﴾ وَوَهَبْنَا لَهٗ مِنْ رَّحْمَتِنَآ اَخَاهُ

او نزدے کړو مونږ دے | د راز د خبرو د پاره | او عطا کړو مونږ | ده ته | له خپل رحمت نه | د ده ورور

او هغه مو ځان ته د راز داری د خبرو کولو د پاره نزدے کړو ، او هغهٔ ته مو د خپلے مهربانۍ په وجه د هغهٔ ورور هارونؑ

هٰرُونَ نَبِيًّا ﴿۵۳﴾ وَاذْكُرْ فِي الْكِتٰبِ اِسْمٰعِيلَ ۚ اِنَّهٗ كَانَ صَادِقَ

هارون | نبي | او یاد کړه | په کتاب کښې | اسماعیلؑ | بیشکه دے | وو | رښتینے

د نبي په حیثیت عطا کړو . او ته په دے کتاب کښې د اسماعیلؑ ذکر (هم) وکړه. بیشکه چه هغه د وعدے (ډیر)

الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا نَّبِيًّا ﴿۵۴﴾ وَكَانَ يَاْمُرُ اَهْلَهٗ بِالصَّلٰوةِ

د وعدے | او وو | رالیږلے شوے | نبي | او دهٔ به حکم کولو | د خپل کور خلقو ته | د مانځهٔ

رښتینے وو او رسول او نبي هم وو . او هغهٔ به د خپل کور خلقو ته د مونځ ادا کولو او د زکوٰة د

وَالزَّكٰوةِ ۪ وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهٖ مَرْضِيًّا ﴿۵۵﴾ وَاذْكُرْ فِي الْكِتٰبِ

او د زکوٰة | او وو | په نزد د رب خپل | غوره | او یاد کړه | په کتاب کښې

ورکولو حکم کولو او د خپل رب په نزد ډیر غوره وو . او ته په دے کتاب کښې د ادریسؑ ذکر (هم)

اِدْرِيسَ ۚ اِنَّهٗ كَانَ صِدِّيقًا نَّبِيًّا ﴿۵۶﴾ وَّرَفَعْنٰهُ مَكَانًا عَلِيًّا ﴿۵۷﴾

ادریسؑ | بیشکه دے | وو | رښتینے | نبي | او اوچت کړو مونږ دے | مکان اوچت ته

وکړه ، بیشکه چه هغه ډیر رښتینے نبي وو . او مونږ ډیرے اوچتے مرتبے ته ورسولو .

اُولٰٓئِكَ الَّذِينَ اَنْعَمَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ مِّنَ النَّبِيّٖنَ مِنْ ذُرِّيَّةِ

هم دا چله | هغه خلق دي چه | انعام وکړه الله | په دوی باندے | له پیغمبرانو نه | له اولاد

دا هغه نبیان دي په کوم چه الله تعالیٰ له پیغمبرانو نه انعام وکړو (یعني) اولاد د

اٰدَمَ ۗ وَمِمَّنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ ۡ وَّمِنْ ذُرِّيَّةِ اِبْرٰهِيمَ

د آدم نه | او له هغه چانه | چه سواره کړل مونږ | د نوحؑ سره | او له اولاد نه | د ابراهیمؑ

آدمؑ نه او له هغه چانه کوم چه مونږ نوحؑ سره (په کشتۍ کښې) سواره کړل او څخه د ابراهیم او د یعقوب علیهما السلام

وَاِسْرَآءِيلَ ۡ وَمِمَّنْ هَدَيْنَا وَاجْتَبَيْنَا ؕ اِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ اٰيٰتُ

او د یعقوبؑ | او له هغه چانه | چه هدایت ورته وکړه مونږ | او غوره کړو مونږ | کله چه لوستلے شي | په دوی باندے | آیتونه

د نسل نه وو او (دا یئول) په هغه خلقو کښې شامل وو چه مونږ هدایت کړے وو او غوره کړي مو وو هر کله چه به د هغوی په وړاندے د رحمٰن

الرَّحْمٰنِ خَرُّوْا سُجَّدًا وَّبُكِيًّا ۩ ۵۸ فَخَلَفَ مِنْۢ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ

دَ رحمٰن | نو دوی به پریوتل | سجدې ته کوونکي | او ژړېدونکي | بیا جانشین شول | پس له دوی نه | نا اهل

آیتونه وُلو سترګې شول نو په سجده به پریوتل او ژړېدل به . بیا دَ هغوئ نه پس (ځینې) داسې نا اهل جانشین شول

اَضَاعُوا الصَّلٰوةَ وَاتَّبَعُوا الشَّهَوٰتِ فَسَوْفَ يَلْقَوْنَ غَيًّا ۵۹

چه ضائع ئې کړو | مونځ | او پیروی ئې وکړه | دَ خواهشاتو | پس ژر به | دوی بیا مومي | (سزا دَ) ګمراهئ

چه مونځونه ئې ضائع کړل ، او په خواهشاتو پسې روان شول ، نو ډیر ژر به دَ ګمراهئ سزا بیا موئ

اِلَّا مَنْ تَابَ وَاٰمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَاُولٰٓئِكَ يَدْخُلُوْنَ

مګر | چا چه | توبه وکړه | او ایمان ئې راوړو | او عمل ئې وکړو | نیک | پس هم دا خلق | به داخلیږي

سیوا دَ هغه چا نه کوم چه توبه وکړه او ایمان ئې راوړو او نیک عملونه ئې وکړل ، دا خلق به جنت کښې

الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُوْنَ شَيْـًٔا ۶۰ جَنّٰتِ عَدْنِ اِۨلَّتِيْ وَعَدَ

په جنت کښې | او ظلم به نه کیږي په دوی | هیڅ | په باغونو کښې | دَ همیشه اوسیدو | هغه دَ کوم چه | وعده کړې ده

داخلیږي او په دوی به هیڅ ظلم نه شي کیدې . همیشه دَ پاره په داسې باغونو کښې دَ کوم وعده

الرَّحْمٰنُ عِبَادَهٗ بِالْغَيْبِ ؕ اِنَّهٗ كَانَ وَعْدُهٗ مَاْتِيًّا ۶۱ لَا يَسْمَعُوْنَ

رحمٰن | دَ خپلو بندګانو سره | غائبانه | بیشکه | ده | وعده دَ ده | راتلونکې | نه به اوري دوی

چه رحمٰن دَ خپلو بندګانو سره غائبانه کړې ده بیشکه دَ هغهٔ وعده خامخا پوره کیدونکې ده . هلته به څهٔ فضول

فِيْهَا لَغْوًا اِلَّا سَلٰمًا ؕ وَلَهُمْ رِزْقُهُمْ فِيْهَا بُكْرَةً وَّعَشِيًّا ۶۲

په هغې کښې | عبث خبرې | سیوا | دَ سلام نه | او دوی دَ پاره | دَ دوی رزق دې | په هغې کښې | سحر | او ماښام

خبرې نهٔ اوري ، خو بس سلام (به وي) او هغوئ ته به پکښې سحر ماښام روزي ورکولې شي

تِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِيْ نُوْرِثُ مِنْ عِبَادِنَا مَنْ كَانَ تَقِيًّا ۶۳

دا | هغه جنت دے | دَ کوم چه به | مونږ وارثان جوړوو | له خپلو بندګانو نه | څوک چه | دي | پرهیزګاران

دا هغه جنت دے دَ کوم وارث چه به مونږ له خپلو بندګانو نه هغه څوک جوړوو کوم چه پرهیزګاري

وَمَا نَتَنَزَّلُ اِلَّا بِاَمْرِ رَبِّكَ ۚ لَهٗ مَا بَيْنَ اَيْدِيْنَا وَمَا خَلْفَنَا

او مونږ نهٔ نازلیږو | مګر په حکم | دَ رب ستا | هم دَ ده دي | څهٔ چه زمونږ په وړاندې دي | او څهٔ چه | زمونږ نه وروستو دي

او (فرښتو وویل) مونږ دَ خپل رب دَ حکم نه بغیر نه نازلیږو ، هم دَ هغهٔ دي څهٔ چه زمونږ په وړاندې دي او څهٔ چه زمونږ شا ته دي

وَمَا بَيْنَ ذٰلِكَ ۚ وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيًّا ۶۴ رَبُّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ

او څهٔ چه | دَ دې په مینځ کښې دي | او نهٔ دے | ستا رب | هیروونکے | رب دے | دَ آسمانونو | او دَ زمکې

او څهٔ چه دَ دې په مینځ کښې دي او ستا رب (هیڅ خبره) هیروونکے نهٔ دے . هغه دَ آسمانونو او دَ زمکې او څهٔ چه

وَمَا بَيْنَهُمَا فَاعْبُدْهُ وَاصْطَبِرْ لِعِبَادَتِهٖ ؕ هَلْ تَعْلَمُ

او څهٔ چه | دَ دې په مینځ کښې دي | پس عبادت وکړه دَ ده | او ټینګ ولاړ وسیږه | دَ هغهٔ دَ عبادت دَ پاره | آیا تا ته معلوم دے

دَ دې په مینځ کښې دي دَ ټولو څیزونو رب دے پس دَ هغهٔ عبادت کوئ او هم دَ هغهٔ په عبادت ټینګ ولاړ وسیږي آیا تا ته دَ هغهٔ

ع ٥

لَهٗ سَمِيًّا ﴿٦٥﴾ وَيَقُوْلُ الْاِنْسَانُ ءَاِذَا مَا مِتُّ لَسَوْفَ اُخْرَجُ

دَ هغهٔ | هَمْ نام | او وائي | انسان | چه آيا هر كله زهٔ مړ شم | نو بيا به زهٔ راوېستلے شم

څوک هم نام معلوم دے. او (كافر) انسان وائي چه آيا زهٔ هر كله مړ شم نو بيا به هم ژوندے (د قبر نه) راوېستے

حَيًّا ﴿٦٦﴾ اَوَلَا يَذْكُرُ الْاِنْسَانُ اَنَّا خَلَقْنٰهُ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ يَكُ

ژوندے | آيا نهٔ ياد وي | انسان | چه پيدا كړو موږ دے | وړاندې له دے نه | او نهٔ وو دے

شم. آيا انسان ته ياد نهٔ دي چه له دے نه وړاندې موږ دے پيدا كړو چه دے لا هيڅ څيز

شَيْئًا ﴿٦٧﴾ فَوَرَبِّكَ لَنَحْشُرَنَّهُمْ وَالشَّيٰطِيْنَ ثُمَّ لَنُحْضِرَنَّهُمْ

هيڅ څيز | پس قسم دے د رب ستا | موږ به ضرور جمع كړو دوي | او شيطانان | بيا | موږ به ضرور حاضر كړو دوي

هم نهٔ وو، نو ستا د رب قسم دے چه موږ به دوئ او شيطانان ضرور راجمع كړو، بيا به د اټول د دوزخ نه چاپېره

حَوْلَ جَهَنَّمَ جِثِيًّا ﴿٦٨﴾ ثُمَّ لَنَنْزِعَنَّ مِنْ كُلِّ شِيْعَةٍ اَيُّهُمْ

چاپېره | د دوزخ نه | پر ګونډو په ګونډو | بيا | خامخا به راجدا كړو موږ | له هر يو اُمت نه | چه په دوي كښې

حاضر كړو چه په ګونډو به (غورزيدلي) پراتهٔ وي. بيا به د هر يو ټولي نه هغه كسان بېل كړو چه د رحمٰن (خدائے) ته

اَشَدُّ عَلَى الرَّحْمٰنِ عِتِيًّا ﴿٦٩﴾ ثُمَّ لَنَحْنُ اَعْلَمُ بِالَّذِيْنَ هُمْ

ډېر زيات | د رحمان نه | سركشي كوونكے وو | بيا | هم موږ | ښهٔ پېژنو | هغه خلق كوم چه

په سركشئ كولو كښې د ټولو نه پيش پيش وو، بيا موږ هغه هم ښهٔ پېژنو چه په دے كښې د

اَوْلٰى بِهَا صِلِيًّا ﴿٧٠﴾ وَاِنْ مِّنْكُمْ اِلَّا وَارِدُهَا كَانَ عَلٰى رَبِّكَ

زيات قابل دي په دے كښې | د داخليدو | او نشته | په تاسو كښې څوك | مګر تېريدونكے د په هغې | (دا) دے | ستا په رب باندې

داخليدو زيات قابل دي. او په تاسو كښې داسے هيڅوک نشته چه په هغې به نهٔ تېريږي دا ستاسو په رب باندې لازم

حَتْمًا مَّقْضِيًّا ﴿٧١﴾ ثُمَّ نُنَجِّي الَّذِيْنَ اتَّقَوْا وَّنَذَرُ الظّٰلِمِيْنَ فِيْهَا

لازم | مقرر شوے | بيا به نجات وركړو موږ | هغه خلقو ته | چه پرهېزګاري | او پرېږدو به ظالمان | په هغې كښې

خبره ده چه خامخا به پوره كيږي. بيا به موږ هغه كسانو نجات كړو چه پرهېزګاره دي او ظالمان به په كښې دننه په ګونډو

جِثِيًّا ﴿٧٢﴾ وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ اٰيٰتُنَا بَيِّنٰتٍ قَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا

په ګونډو غورزيدلي | او هر كله چه لوستلے شي | په دوي باندې | زموږ آيتونه | واضح | نو وائي | هغه خلق | چه كافر دي

غورزيدلي پراتهٔ وي. او هر كله چه دوئ ته زموږ ښكاره څرګند آيتونه لوستلے شي نو څوک چه كافران دي هغوي مؤمنانو

لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْۤا اَيُّ الْفَرِيْقَيْنِ خَيْرٌ مَّقَامًا وَّاَحْسَنُ نَدِيًّا ﴿٧٣﴾

هغه خلقو ته | چه ايمان دار دي | چه كوم يو فريق په دواړو كښې | غوره دے | په مرتبه كښې | او ډېر ښهٔ دے | د مجلس په لحاظ

ته وائي چه په (موږ) دواړو فرقو كښې د چا ځائے بهتر دے او د چا مجلس ډېر ښائسته دے

وَكَمْ اَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّنْ قَرْنٍ هُمْ اَحْسَنُ اَثَاثًا وَّرِءْيًا ﴿٧٤﴾

او څومره | موږ هلاک كړل | له دوي نه وړاندې | قومونه | چه هغوئ بهتر وو | په ساز و سامان | او ښودنه كښې

او موږ له دوي نه وړاندې ډېر امتونه هلاک كړل چه (د دوئ نه) په ساز و سامان او ظاهري شكل و صورت كښې ډېر ښهٔ وو.

قُلْ مَنْ كَانَ فِى الضَّلٰلَةِ فَلْيَمْدُدْ لَهُ الرَّحْمٰنُ مَدًّا ۚ

ووایه | څوک چه وی | په ګمراهئ کښې | نو مهلت ورکوی | هغهٔ ته | الله | تر یو مودے

(اے پیغمبره!) ته ووایه چه څوک په ګمراهئ کښې پراته دی نو رحمٰن (خدائے) هغوئ له پوره پوره مهلت ورکوی

حَتّٰٓى إِذَا رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ إِمَّا الْعَذَابَ وَإِمَّا السَّاعَةَ ؕ

ترد ے چه | هرکله ووینی دوئ | هغه څه چه | دوی سره ئے وعده کولے شی | یا | عذاب | او یا | قیامت

ترد ے چه ډکوم څیز د ، سره وعده شوے ده هغه په خپلو سترګو ووینی یا (د دنیا) عذاب او یا قیامت

فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ شَرٌّ مَّكَانًا وَّأَضْعَفُ جُنْدًا ﴿٧٥﴾

نو دوی ته به معلومه شی | چه څوک دے هغه | چه زیات خراب دے | د مکان په لحاظ سره | او زیات کمزورے دی | د لښکر په لحاظ سره

نو دا به ورته معلومه شی چه د چا ځائے خراب دے او د چا لښکرے کمزورے دی؟

وَيَزِيدُ اللّٰهُ الَّذِينَ اهْتَدَوْا هُدًى ۗ وَالْبٰقِيٰتُ الصّٰلِحٰتُ

او زیاتوی الله | کوم خلق چه | هدایت حاصل کړو | په هدایت کښې | او باقی پاتے شوے | نیکئ

او کوم خلق چه هدایت حاصل کړو الله تعالیٰ هغوئ ته نور زیات هدایت ورکوی او نیکیانے کومے چه باقی پاتے کیدونکے

خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَّخَيْرٌ مَّرَدًّا ﴿٧٦﴾ أَفَرَءَيْتَ الَّذِى

بهتر ے دی | په نزد د رب ستا | په ثواب کښې | او بهتر ے دی | په لحاظ د انجام | پس آیا تا ولیدو | هغه کس چه

دی هغه ستا د رب په نزد د ثواب او د انجام په اعتبار سره بهتر ے دی۔ آیا تا هغه سړے لیدلے دے چه

كَفَرَ بِاٰيٰتِنَا وَقَالَ لَأُوتَيَنَّ مَالًا وَّوَلَدًا ﴿٧٧﴾ أَطَّلَعَ الْغَيْبَ

انکار ئے وکړو | زمونږ د آیتونو نه | او ده ووئیل | چه ما ته به خامخا د کولے شی | مال | او اولاد | آیا دے خبر شوے دے | په غیبو

چه زمونږ د حکمونو نه ئے انکار وکړو او دا ئے ووئیل چه ما ته به (په آخرت کښې هم) مال او اولاد راکولے شی۔ آیا ده ته د غیبو خبر

أَمِ اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمٰنِ عَهْدًا ﴿٧٨﴾ كَلَّا ؕ سَنَكْتُبُ مَا يَقُولُ وَنَمُدُّ

یا | ده اخستے ده | د رحمٰن نه | څهٔ وعده | هیڅ کله داسے نه ده | او مونږ به ئے لیکو | هغه څه چه دے وائی | او مونږ به زیاتوو

معلوم شوے دے یا ده د رحمٰن نه څهٔ وعده اخستے ده؟ داسے نه ده ، څهٔ چه دے وائی مونږ هغه لیکو او د ده د

لَهُ مِنَ الْعَذَابِ مَدًّا ﴿٧٩﴾ وَّنَرِثُهُ مَا يَقُولُ وَيَأْتِينَا فَرْدًا ﴿٨٠﴾

ده د پاره | عذاب | او بیا | او مونږ به وارثان یو | د هغه څه چه دے ئے وائی | او را به شی دے مونږ ته | یوازے

پاره به عذاب زیاتوو۔ او د ده د ټولے خبرے به هم مونږ وارثان پاتے کیږو او دے به مونږ ته یوازے راځی

وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللّٰهِ اٰلِهَةً لِّيَكُونُوا لَهُمْ عِزًّا ﴿٨١﴾ كَلَّا ؕ سَيَكْفُرُونَ

او دوی نیولی دی | د الله نه سیوا | نور معبودان | چه وی دوی | د دوئ د پاره | سبب د عزت | هیڅکله نه! | انکار به وکړی دوی

او دوئ د الله تعالیٰ نه سیوا ځان له نور معبودان نیولی دی چه د دوئ د پاره د عزت باعث وی، هیڅکله نه! دوی به پرته

بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُونُونَ عَلَيْهِمْ ضِدًّا ﴿٨٢﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّآ أَرْسَلْنَا

د دوی د عبادت نه | او شی به هغوئ | د دوی | مخالف | آیا تا نه دی کتلی؟ | چه بیشکه مونږ رالیږلی دی

(ز) د دوی د عبادت نه انکار وکړی او د دوی مخالف به شی (اے پیغمبره!) آیا تا ته نه ده معلومه چه مونږ

ع ۵ / ۸

الشَّيٰطِيْنَ عَلَى الْكٰفِرِيْنَ تَؤُزُّهُمْ اَزًّا ﴿٨٣﴾ فَلَا تَعْجَلْ عَلَيْهِمْ

شیطانان | په کافرانو باندې | چه راپاروي دوی | په راپارولو سره | پس ته تلوار مه کوه | په دوی

شیطانان په کافرانو باندې ور پرېښي دي چه هغوی (کفر او گناه ته) بنه راپاروي نو ته د دوی په حقله تلوار مه کوه

اِنَّمَا نَعُدُّ لَهُمْ عَدًّا ﴿٨٤﴾ يَوْمَ نَحْشُرُ الْمُتَّقِيْنَ اِلَى الرَّحْمٰنِ

بیشکه مونږ شمېرو | دوی دپاره | شمېر | په کومه ورځ چه | مونږ جمع کړو | پرهېزګاران | د رحمٰن طرف ته

مونږ په خپله د دوی کارونه شمېرو . په کومه ورځ چه مونږ ټول پرهېزګاران خلق د رحمٰن (خدای) (

وَفْدًا ﴿٨٥﴾ وَّنَسُوْقُ الْمُجْرِمِيْنَ اِلٰى جَهَنَّمَ وِرْدًا ﴿٨٦﴾ لَا يَمْلِكُوْنَ

مېلمانه جوړ کړي | او وبه شړو | ګناهګاران | د دوزخ طرف ته | تږي شوي | دوی به اختيار نه لري

مېلمانه کړو جمع به کړو . او مجرمان د دوزخ غاړې ته (او دوی) تږي وشړو . د سفارش اختيار به هيڅ

وقف لازم

الشَّفَاعَةَ اِلَّا مَنِ اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمٰنِ عَهْدًا ﴿٨٧﴾ وَقَالُوا

د شفاعت | سيوا د هغه چا نه | چه اخستې ئې وي | د رحمٰن نه | وعده | او دوی ووئيل

ته نه وي ، بغير د هغه چا نه چه د رحمٰن (خدای) نه ئې اجازت اخستې وي . او (داخلق) وائي

وقف لازم

اتَّخَذَ الرَّحْمٰنُ وَلَدًا ﴿٨٨﴾ لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا اِدًّا ﴿٨٩﴾ تَكَادُ السَّمٰوٰتُ

نيولې دې | رحمٰن | ځوئې | بيشکه راوړه تاسو | څيز | بد | نږدې ده چه آسمانونه

چه رحمٰن (خدای) ځان له اولاد نيولې دې . دا تاسو ډېره خرابه خبره کړې ده . نږدې ده چه په دې وينا

يَتَفَطَّرْنَ مِنْهُ وَتَنْشَقُّ الْاَرْضُ وَتَخِرُّ الْجِبَالُ هَدًّا ﴿٩٠﴾

وچوي | له دې (خبرې) نه | او وشلېږي | زمکه | او راوغورځېږي | غرونه | ټوټه ټوټه .

باندې آسمانونه وشلېږي او زمکه پرې ټوټې ټوټې شي او غرونه راوغورځېږي او ريزه ريزه شي .

اَنْ دَعَوْا لِلرَّحْمٰنِ وَلَدًا ﴿٩١﴾ وَمَا يَنْۢبَغِيْ لِلرَّحْمٰنِ اَنْ يَّتَّخِذَ وَلَدًا ﴿٩٢﴾

چه دوی دعوی وکړه | د رحمٰن دپاره | د ځوئې | او نه دی مناسب | د رحمٰن دپاره | چه ونيسي | ځوئې

ځکه چه هغوی د رحمان دپاره ځوئې مقرر کړې دې . حال دا چه رحمان دپاره مناسبه نه ده چه څوک ځوئې جوړ کړي

اِنْ كُلُّ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ اِلَّاۤ اٰتِي الرَّحْمٰنِ عَبْدًا ﴿٩٣﴾

ټول (مخلوق) چه دې | په آسمانونو کښې | او په زمکه (کښې) | مګر هغه به راشي | رحمٰن ته | د بنده په حيثيت

څومره څوک چه په آسمانونو او په زمکه کښې موجود دي هر يو به رحمٰن (خدای) ته د بنده په حيثيت حاضرېږي

لَقَدْ اَحْصٰىهُمْ وَعَدَّهُمْ عَدًّا ﴿٩٤﴾ وَكُلُّهُمْ اٰتِيْهِ

بيشکه هغه احاطه کړې ده د دوی | او د دوی شمېر ئې کړې ده | په شمېرلو سره | او له دوی نه هر يو | به راشي د ده مخې ته

هغه دا ټول څيزونه احاطه کړي دي او ښه ئې شمېرلي دي ، او هر يو به ورته د قيامت په

يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فَرْدًا ﴿٩٥﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ

په ورځ د قيامت | يوازې | بيشکه کوم خلق چه | ايمان راوړي | او دوی عمل وکړو | نېک

ورځ ايکې يوازې حاضرېږي . بيشکه چا چه ايمان راوړې دے او د نېکۍ کارونه ئې کړي دي

سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمٰنُ وُدًّا ﴿۹۶﴾ فَاِنَّمَا يَسَّرْنٰهُ بِلِسَانِكَ

ژر به پیدا کړي | دوئ د پاره | رحمٰن | محبت | پس یقیناً | مونږ دا آسان کړے دے | ستا په ژبه

رحمٰن (خدائے) به د هغوئ د پاره محبت پیدا کړي . نو مونږ دا (قرآن) ستا په ژبه ځکه آسان کړے دے

لِتُبَشِّرَ بِهِ الْمُتَّقِيْنَ وَتُنْذِرَ بِهٖ قَوْمًا لُّدًّا ﴿۹۷﴾

چه ته زیرے ورکړې | په دے سره | پرهیزګارانو ته | او چه ته ووېروې | په دے سره | خلق | جګړه مار

چه ته د دے په ذریعه پرهیزګارانو ته زیرے ورکړے او د دے په ذریعه جګړه مار خلق ووېروے .

وَكَمْ اَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّنْ قَرْنٍ ؕ هَلْ تُحِسُّ

او څومره | هلاک کړل مونږه | وړاندې له دوئ نه | قومونه | آیا | ته محسوسوے

او مونږ د دے خلقو نه وړاندې څومره ډېر قومونه هلاک کړي دي ، نو آیا ته په هغوئ کښې

مِنْهُمْ مِّنْ اَحَدٍ اَوْ تَسْمَعُ لَهُمْ رِكْزًا ﴿۹۸﴾

له دوی نه | څوک یو (هم) | یا ته آورې | د هغوئ | کمزوره قدر له

څوک (باقي پلتے) وینې . یا د هغوئ کمزوره قدر له چرته آورے .

سُوْرَةُ طٰهٰ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مِائَةٌ وَّخَمْسٌ وَّثَلٰثُوْنَ اٰيَةً وَّثَمَانُ رُكُوْعَاتٍ

سورۃ طٰهٰ په مکه کښې نازل شوې ده په دے کښې ۱۳۵ آیتونه او ۸ رکوع ګانے دي

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

(شروع) د الله په نامه چه لوئے مهربان ډېر زیات رحم کوونکے دے

شروع کوم د الله په نامه چه لوئ مهربان ډېر زیات د رحم خاوند دے

طٰهٰ ﴿۱﴾ مَآ اَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْاٰنَ لِتَشْقٰٓى ﴿۲﴾ اِلَّا تَذْكِرَةً

طٰهٰ | مونږ نه دے نازل کړے | په تا باندې | دا قرآن | چه ته په تکلیف کښې پریوزے | مګر | نصیحت

مونږ دا قرآن په تا باندې د دے د پاره نه دے نازل کړے چه ته د په تکلیف شے . بلکه دا خو هغه چا ته یادګیرنه

لِّمَنْ يَّخْشٰى ﴿۳﴾ تَنْزِيْلًا مِّمَّنْ خَلَقَ الْاَرْضَ وَالسَّمٰوٰتِ الْعُلٰى ﴿۴﴾

هغه چا ته | چه وېره کوي | نازل شوے دے | د هغه چا طرف نه | چه پیدا کړے ده | زمکه | او اوچت آسمانونه

ده چه وېره کوي . د هغه (الله) د طرف نه نازل شوے دے چه زمکه او اوچت آسمانونه ئے پیدا کړي دي

اَلرَّحْمٰنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوٰى ﴿۵﴾ لَهٗ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ

هغه ډېر مهربان | په عرش باندې | قائم دے | هم د ده دي | څه چه په آسمانونو کښې دي | او څه چه | په زمکه کښې دي

هغه رحمٰن (خدائے د حکومت) په عرش قائم دے . هر څه د هغه دي څه چه په آسمانونو کښې دي او څه چه په زمکه

وَمَا بَيْنَهُمَا وَمَا تَحْتَ الثَّرٰى ﴿۶﴾ وَاِنْ تَجْهَرْ بِالْقَوْلِ

او څه چه | د دې دواړو په مینځ کښې دي | او څه چه | دي لاندې د زمکے نه | او که چرے | ته په اوچت آواز وکړے | خبره

کښې دي او څه چه د دواړو په مینځ کښې دي او څه چه د زمکے نه لاندې پراته دي . او که ته په زوره خبره وکړے نو

فَاِنَّهٗ يَعْلَمُ السِّرَّ وَاَخْفٰى ﴿۷﴾ اَللّٰهُ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ ؕ لَهُ

نو بیشکه هغه | پوهیږي | په پټه خبره | او په ډېره پټه خبره | هم الله دے | نشته د هیڅوک معبود | سیوا د هغه نه | هم د هغه دي

هغه په پټو او د تر دې هم په پټو خبرو هم پوهیږي (هغه) الله دے د هغه نه سیوا بل معبود نشته هم د هغه

الْأَسْمَآءُ الْحُسْنٰى ﴿٨﴾ وَهَلْ أَتٰىكَ حَدِيثُ مُوسٰىٓ ﴿٩﴾ إِذْ رَا

نامے | ښے | او آیا | راغلے دے تا ته | خبر | د موسیٰ | هر کله چه ولیدهٔ

ښے ښے نامے دی. او آیا تا ته د موسیٰ (علیه السلام) واقعه معلومه ده، هر کله چه هغهٔ

نَارًا فَقَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوٓا إِنِّيٓ آنَسْتُ نَارًا لَّعَلِّيٓ

اور | نو وئے فرمائیل | خپل کور والا ته | تاسو ایسار شئ | بیشکه ما | لیدلے دے | اور | اُمید لرم

اور ولیدهٔ نو خپل کور والا ته ئے وفرمائیل چه تاسو دلته ایسار شئ بیشکه ما اور لیدلے دے شاید چه زهٔ

آتِيكُم مِّنْهَا بِقَبَسٍ أَوْ أَجِدُ عَلَى النَّارِ هُدًى ﴿١٠﴾ فَلَمَّآ

چه زهٔ به راؤړم تاسو ته | له هغے نه | یوه شعله | یا به زهٔ بیا مومم | په دغه اور | درک ښودونکے | پس هر کله چه

ترے نه تاسو له یوه شعله راؤړم یا د اور په خوا کښے د لارے درک ولګوم. نو هغهٔ وخت چه

أَتٰىهَا نُودِيَ يٰمُوسٰىٓ ﴿١١﴾ إِنِّيٓ أَنَا رَبُّكَ فَاخْلَعْ نَعْلَيْكَ ۖ إِنَّكَ

هلته ورسیدهٔ | نو آواز ورته وشو | اے موسیٰ! | بیشکه زهٔ | ستا رب یم | نو ته اُوباسه | خپلے پڼے | بیشکه ته

هلته ورسیدهٔ نو آواز ورته وشو چه اے موسیٰ! زهٔ ستا رب یم، نو ته خپلے پڼے وباسه بیشکه چه ته په دے

بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ﴿١٢﴾ وَأَنَا اخْتَرْتُكَ فَاسْتَمِعْ لِمَا يُوحٰى ﴿١٣﴾

په پاک میدان کښے یئے | د طویٰ (وادئ کښے) | او ما | ته غوره کړے یئے | پس واوره | چه کومه وحی درته کیږی

پاکیزه میدان یعنی په طویٰ کښے (ولاړ) یئے. او ما ته غوره کړے یئے نو چه څهٔ حکم درته کولے شی هغه آوره.

إِنَّنِيٓ أَنَا اللَّهُ لَآ إِلٰهَ إِلَّآ أَنَا فَاعْبُدْنِي وَأَقِمِ الصَّلٰوةَ لِذِكْرِيٓ ﴿١٤﴾

بیشکه زهٔ | رب یم | نشته دے بل څوک معبود | بے له ما نه | پس عبادت کوه زما | او قائم کړه | مونځ | زما د یاد د پاره

بیشکه هم زهٔ ستا رب یم، زما نه سیوا ستا بل معبود نشته نو زما عبادت کوه او زما د یاد (د پاره) مونځ کوه.

إِنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ أَكَادُ أُخْفِيهَا لِتُجْزٰى كُلُّ نَفْسٍۭ

بیشکه | قیامت | راتلونکے دے | زهٔ غواړم چه هغه پټ وساتم | چه بدله ورکړے شی | هر نفس ته

بیشکه چه قیامت راتلونکے دے، زهٔ غواړم چه هغه پټ وساتم چه هر تن ته د خپلو کوششونو

بِمَا تَسْعٰى ﴿١٥﴾ فَلَا يَصُدَّنَّكَ عَنْهَا مَنْ لَّا يُؤْمِنُ بِهَا وَاتَّبَعَ

د هغه څهٔ چه دے ئے کوشش کوی | پس منع نه کړی تا | د دے نه | څوک چه | ایمان نه راوړی | په دے | او هغه ردانګ

بدله ملاؤ شی، نو هغه څوک چه ایمان نه لری او د خپلو خواهشاتو پیروی کوی چرته تا د دے (حقے لارے)

هَوٰىهُ فَتَرْدٰى ﴿١٦﴾ وَمَا تِلْكَ بِيَمِينِكَ يٰمُوسٰى ﴿١٧﴾ قَالَ

خپلو خواهشاتو پسے | پس هلاک به شے ته | او څهٔ دی دا؟ | ستا په ښی لاس کښے | اے موسیٰ! | ده ووئیل

نه منع نه کړی کنی ته به هلاک شے. او اے موسیٰ! دا ستا په ښی لاس کښے څهٔ دی؟ ده ووئیل

هِيَ عَصَايَ ۚ أَتَوَكَّؤُا عَلَيْهَا وَأَهُشُّ بِهَا عَلٰى غَنَمِي وَلِيَ

دا زما امسا ده | زهٔ تکیه کوم | په دے باندے | او زهٔ پاڼړے راشنډم | په دے | خپلو چیلو ته | او ما د پاره

چه دا زما امسا ده. زهٔ په دے باندے تکیه وهم. او خپلو چیلو د پاره په دے پاڼړے شنډم او د دے نه

فِيهَا مَآرِبُ أُخْرَىٰ ⑱ قَالَ أَلْقِهَا يَٰمُوسَىٰ ⑲

په دے کښے | کاروونه دی | نور هم | الله وفرمايل | وغورزوه دا | اے موسیٰ !

زۀ نور هم ډير کاروونه اخلم۔ (الله ورته) وفرمايل چه دا وغورزوه اے موسیٰ !

فَأَلْقَىٰهَا فَإِذَا هِىَ حَيَّةٌ تَسْعَىٰ ⑳ قَالَ خُذْهَا وَلَا تَخَفْ

پس ده وغورزوله هغه | پس ناګهانه | هغه (شو) | مار (چه) منډے ئے وهلے | وئے فرمايل | دا ونيسه | او مه ويريږه

نو هغه (امسا) وغورزوله نو هغه ناګهانه مارجوړ شو چه منډے ئے وهلے۔ وئے فرمايل دا ونيسه او مه ويريږه ۔

سَنُعِيدُهَا سِيرَتَهَا ٱلْأُولَىٰ ㉑ وَٱضْمُمْ يَدَكَ إِلَىٰ جَنَاحِكَ تَخْرُجْ

مونږ به ئے دا واپس کړو | هم په هغه حالت کښے | چه وړومبے وو | او ملاؤ کړه | خپل لاس | په خپل ترخ کښے | هغه به راوځی

مونږ به ئے درله اوس بيا دَ اول په شان (امسا) کړو ، او ته خپل لاس په خپل ترخ کښے ورکړه هغه به بغير

بَيْضَآءَ مِنْ غَيْرِ سُوٓءٍ ءَايَةً أُخْرَىٰ ㉒ لِنُرِيَكَ مِنْ ءَايَٰتِنَا ٱلْكُبْرَى ㉓

روښانه | بے له څۀ عيب نه | (دا ده) نخښه | دويمه | چه مونږ ونښايو تاته | خپلے نخښے | لوئے لوئے ۔

دَ څۀ عيب نه سپين (پړقيدلے) راوځی دا دويمه نخښه ده دَ دے دَپاره چه مونږ تاته خپلے لوئے لوئے نخښے ونښايو

ٱذْهَبْ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُۥ طَغَىٰ ㉔ قَالَ رَبِّ ٱشْرَحْ لِى صَدْرِى ㉕

لاړ شه | دَ فرعون طرف ته | بيشکه هغه | سرکشه شوے دے | ده ووئيل | اے زما ربه ! | پراخه کړه | زما دَپاره | زما سينه

(اوس) ته فرعون ته ورشه ځکه چه هغه ډير سرکشه شوے دے ۔ موسیٰ دعا وکړه اے زما ربه ! زما سينه پراخه کړه ۔

وَيَسِّرْ لِىٓ أَمْرِى ㉖ وَٱحْلُلْ عُقْدَةً مِّن لِّسَانِى ㉗ يَفْقَهُوا۟

او آسان کړه | ما دَپاره | زما کار | او پرانيزه | غوټه | زما له ژبے نه | (چه) دوی پوهه شی

او زما معامله ما ته آسانه کړه ۔ او زما دَ ژبے غوټه پرانيزه ، چه خلق زما په خبره پوهه

ع ١٠ قَوْلِى ㉘ وَٱجْعَل لِّى وَزِيرًا مِّنْ أَهْلِى ㉙ هَٰرُونَ أَخِى ㉚

زما په خبره | او جوړ کړه | دَپاره زما | وزير (مددګار) | زما له خاندان نه | هارون | ورور زما

پوهيږی ، او زما دَ کور په خلقو کښے زما يو مددګار مقرر کړے (يعنی) هارون چه زما ورور دے

ٱشْدُدْ بِهِۦٓ أَزْرِى ㉛ وَأَشْرِكْهُ فِىٓ أَمْرِى ㉜ كَىْ نُسَبِّحَكَ كَثِيرًا ㉝

مضبوط کړه | په ده سره | زما قوت | او شريک کړه دے | زما په کار کښے | دَپاره دَ دے چه مونږ پاکی بيان کړو ستا | ډيره

دَ هغه په ذريعه زما قوت مضبوط کړے او هغه راسره په (دے) کار کښے شريک کړے چه مونږ ستا ډيره ډيره پاکی بيان کړو

وَنَذْكُرَكَ كَثِيرًا ㉞ إِنَّكَ كُنتَ بِنَا بَصِيرًا ㉟ قَالَ قَدْ أُوتِيتَ

او مونږ ياد کړو تا | ډير | بيشکه ته | مونږ ته | ګورے | وئے فرمايل | تاته درکړے شول

او تا ډير ډير ياد کړو ، بيشکه ته زمونږ (حالات) ګورے وينے ۔ وئے فرمايل اے موسیٰ ! تا چه څۀ

سُؤْلَكَ يَٰمُوسَىٰ ㊱ وَلَقَدْ مَنَنَّا عَلَيْكَ مَرَّةً أُخْرَىٰ ㊲

څۀ چه تا وغوښتل | اے موسیٰ ! | او بيشکه | مونږ احسان کړے دے | په تا | يو ځل | نور هم

وغوښتل هغه تا له درکړے شول ، او مونږ (له دے نه وړاندے) په تا باندے يو ځل نور هم احسان کړے وو ۔

إِذْ أَوْحَيْنَآ إِلَىٰٓ أُمِّكَ مَا يُوحَىٰٓ ﴿٣٨﴾ أَنِ اقْذِفِيهِ فِي التَّابُوتِ

هر کله چه الهام ولیږلو موږ | ستا د مور طرف ته | د هغه څه | چه الهام ورته کېدلو | چه وغورځوه دا | په یو صندوق کښې

چه ستا مور ته مو د هغې خبرې الهام وکړو چه د الهام قابله وه (یعني) دا چه (موسیٰ) په یو صندوق کښې واچوه

فَاقْذِفِيهِ فِي الْيَمِّ فَلْيُلْقِهِ الْيَمُّ بِالسَّاحِلِ يَأْخُذْهُ عَدُوٌّ لِّي

بیا وغورځوه دا | په دریاب کښې | بیا به دا وغورځوي | دریاب | په کناره | چه ونیسي دے | دښمن زما

بیا هغه (صندوق) په دریاب کښې لاهو کړه نو دریاب به ئې څنګ له غاړې ته را ولي او هغه څوک به ئې را ونیسي چه

وَعَدُوٌّ لَّهُۥ ۚ وَأَلْقَيْتُ عَلَيْكَ مَحَبَّةً مِّنِّي ۚ وَلِتُصْنَعَ عَلَىٰ عَيْنِيٓ ﴿٣٩﴾

او دښمن د ده | او ما واچولو | په تا باندې | محبت | د خپل طرف نه | او چه و پالل شې ته | زما د سترګو په وړاندې

زما هم دښمن دے او د ده هم دښمن دے او ما په تا باندې د خپل اړخ نه (د خلقو) مینه اچولې وه او دا چه ته زما په نګرانۍ کښې ستا پالنه وکړے

إِذْ تَمْشِيٓ أُخْتُكَ فَتَقُولُ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ مَن

هر کله چه تلله | ستا خور | پس وویل دے | آیا | زه ونښایم تاسو ته | هغه څوک چه

شي او هر کله چه ستا خور ورغله او (فرعونیانو ته ئې) وویل چه آیا زه درته د داسې خلقو پته درکړم چه هغوی به ئې (دیره)

يَكْفُلُهُۥ ۖ فَرَجَعْنَٰكَ إِلَىٰٓ أُمِّكَ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ ۚ

ساتنه وکړي د ده | بیا پسته کړے موږ ته | ستا د مور طرف ته | چه یخې شي | سترګې د هغې | او غمژنه نه شي

ښه) پالنه وکړي نو موږ ته خپلې مور ته بیا پسته ورسولې چه د هغې سترګې در باندې یخې شي او نه غمژنه کیږي

وَقَتَلْتَ نَفْسًا فَنَجَّيْنَٰكَ مِنَ الْغَمِّ وَفَتَنَّٰكَ فُتُونًا ۚ

او ووژلو تا | یو سړے | بیا موږ خلاصے درکړو تا ته | له غم نه | او موږ په ازمیښت کښې واچولې ته | په ازمیښت کولو

او تا یو سړے وژلے وو نو موږ تا له د دغه غم نه نجات درکړو او ته مو په قسم قسم ازمیښتونو کښې واچولے

فَلَبِثْتَ سِنِينَ فِيٓ أَهْلِ مَدْيَنَ ثُمَّ جِئْتَ عَلَىٰ قَدَرٍ يَٰمُوسَىٰ ﴿٤٠﴾

نو ته پاتے شوے | څو کلونه | په مدین والو کښې | بیا راغلے ته | په مقرر وخت باندې | اے موسیٰ!

نو ته څو څو کاله د مدین په خلقو کښې پاتے شوے، بیا اے موسیٰ! ته په خپل مقرر وخت (دلته) راغلې.

وَاصْطَنَعْتُكَ لِنَفْسِي ﴿٤١﴾ اذْهَبْ أَنتَ وَأَخُوكَ بِـَٔايَٰتِي

او غوره کړے ما ته | د خپل ذات دپاره | لاړ شه | ته | او ستا ورور | زما په نخښو سره

او (بیا) ما ته خپل ځان له غوره کړے (نو اوس) ته او ستا ورور زما د (درکړلو) نخښو سره لاړ شئ

وَلَا تَنِيَا فِي ذِكْرِي ﴿٤٢﴾ اذْهَبَآ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُۥ طَغَىٰ ﴿٤٣﴾

او سستي مه کوئ | زما په یاد کښې | تاسو دواړه لاړ شئ | فرعون ته | بیشکه هغه | له حد نه تیر شوے دے

او زما په ذکر کښې سستي مه کوئ، تاسو دواړه فرعون ته ورشئ ځکه چه هغه د حد نه وړاندې وتلے دے.

فَقُولَا لَهُۥ قَوْلًا لَّيِّنًا لَّعَلَّهُۥ يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشَىٰ ﴿٤٤﴾ قَالَا

پس دواړه ووایئ هغه ته | خبره | نرمه | کیدے شي چه هغه | نصیحت قبول کړي | یا وویریږي | دواړو وویل

نو هغه سره پسته خبره وکړئ شاید چه نصیحت قبول کړي یا (زما د نیولو نه) وویریږي دواړو وویل

رَبَّنَآ إِنَّنَا نَخَافُ أَن يَفْرُطَ عَلَيْنَآ أَوْ أَن يَطْغَىٰ ﴿٤٥﴾ قَالَ

اے ربه زمونږ | بیشکه مونږ ویرېږو | چه هغه په زیاتے وکړی | په مونږ | یا په له حد نه تیرشی۰ | الله وفرمائیل

چه اے زمونږ ربه! مونږ ویرېږو چه چرته په مونږ باندې زیاتے ونه کړی یا زیات سرکشه نه شی۰ الله وفرمائیل

لَا تَخَافَآ إِنَّنِى مَعَكُمَآ أَسْمَعُ وَأَرَىٰ ﴿٤٦﴾ فَأْتِيَاهُ فَقُولَآ

تاسو مه ویرېږئ | بیشکه زه | تاسو سره یم | زه آورم | او زه وینم | پس لاړشئ هغه ته | پس دوایئ

چه تاسو ویرېږئ مه زه ستاسو ملګرے یم۰ زه هرڅه وینم او ګورم ، نو دواړه هغه ته ورشئ او دوایئ

إِنَّا رَسُولَا رَبِّكَ فَأَرْسِلْ مَعَنَا بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ۬

بیشکه مونږ | رالیږلے شوی یو | ستا د رب | پس ولیږه | مونږ سره | بنی اسرائیل

مونږ دواړه ستا د رب رالیږلے شوی یو ، نو ته مونږ سره بنی اسرائیل سپر یږده ـ

وَلَا تُعَذِّبْهُمْ ۖ قَدْ جِئْنَٰكَ بِـَٔايَةٍ مِّن رَّبِّكَ ۖ وَٱلسَّلَٰمُ عَلَىٰ مَنِ

او مه په عذاب کوه دوی | بیشکه مونږ راوړے دے تاته | نخښه | ستا د رب له طرف نه | او سلامتی دے | په هغه چا

او هغوئی له تکلیفونه مه ورکوه ، مونږ تاته ستا د رب د اړخ نه نخښه راوړے ده او سلامتیا د هغه چا (په نصیب)

ٱتَّبَعَ ٱلْهُدَىٰٓ ﴿٤٧﴾ إِنَّا قَدْ أُوحِىَ إِلَيْنَآ أَنَّ ٱلْعَذَابَ عَلَىٰ مَن كَذَّبَ

چه پیروی وکړی | د هدایت | بیشکه | وحی رالیږلے شوی ده | مونږ ته | چه عذاب | په هغه چا دے | چه دروغ وګڼړی

ده چه په سمه لاره روان وی، مونږ ته خو دا وحی شوې ده چه (د تل) عذاب هغه چا له مقرر دے چه (پېغمبر) دروغژن

وَتَوَلَّىٰ ﴿٤٨﴾ قَالَ فَمَن رَّبُّكُمَا يَٰمُوسَىٰ ﴿٤٩﴾ قَالَ رَبُّنَا ٱلَّذِىٓ

او مخ واړوی | فرعون ووئیل | پس څوک دے | رب ستاسو ! | اے موسیٰ ! | ووئیل موسیٰ | زمونږ رب هغه دے | چا چه

وګڼړی او (د حق نه) مخ واړوی فرعون ووئیل اے موسیٰ! ستاسو رب څوک دے موسیٰ وفرمائیل چه زمونږ رب هغه دے

أَعْطَىٰ كُلَّ شَىْءٍ خَلْقَهُۥ ثُمَّ هَدَىٰ ﴿٥٠﴾ قَالَ فَمَا بَالُ ٱلْقُرُونِ ٱلْأُولَىٰ ﴿٥١﴾

ورکړو | هر څیز ته | وجود د ده | بیا ئے لاره وښوده | ده ووئیل | پس څه | حال دے | د وړومبو امتونو

چه هر څیز له ئے پیدائښت ورکړے دے او بیائے ورته سمه لاره ښودلې ده ، فرعون ووئیل چه دا وواېه چه د تیرو قومونو څه حال شو

قَالَ عِلْمُهَا عِندَ رَبِّى فِى كِتَٰبٍ ۖ لَّا يَضِلُّ رَبِّى وَلَا يَنسَى ﴿٥٢﴾ ٱلَّذِى

موسیٰ ووئیل | د دے علم | زما رب سره | په کتاب کښے دے | نه غلطیږی | زما رب | او نه هیروی | کوم چه

موسیٰ ووئیل چه د دے علم خو زما رب سره (په لوح محفوظ کښے درج) دے. زما رب نه غلطی کوی او نه ترینه نه څه هیریږی (الله) هغه

جَعَلَ لَكُمُ ٱلْأَرْضَ مَهْدًا وَسَلَكَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا وَأَنزَلَ

جوړه کړه | تاسو د پاره | زمکه | فرش | او جوړے کړے | تاسو د پاره | په دے کښے | لارے | او نازل ئے کړے

ذات دے چه زمکه ئے تاسو د پاره فرش کړے ده او تاسو د پاره ئے په هغے کښے لارے جوړے کړی دی او د

مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَأَخْرَجْنَا بِهِۦٓ أَزْوَٰجًا مِّن نَّبَاتٍ شَتَّىٰ ﴿٥٣﴾

له آسمان نه | اوبه | پس راوویستلے مونږ | د دے په ذریعه | ډیر قسمه | سبزیانے | مختلف

آسمان نه ئے اوبه راووروے ، بیا مونږ د هغے په ذریعه قسم قسم شینکے راوویستلے دے (په ښه ډول)

ع ۱۱

كُلُوْا وَارْعَوْا اَنْعَامَكُمْ ۭ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّاُولِي النُّهٰى ۵۴ مِنْهَا

خورئ | او څروئ | خپل څاروی | بیشکه | په دې کښې | نخښې دی | عقلمندو دپاره | له دې نه

خورئ او خپل څاروی پکښې څروئ، بیشکه په دې کښې عقلمندو دپاره ډیرې نخښې دی موږ تاسو د دې زمکې

خَلَقْنٰكُمْ وَفِيْهَا نُعِيْدُكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً اُخْرٰى ۵۵

موږ تاسو پیدا کړئ | او په دې کښې به | موږ تاسو واپس راولو | او له دې نه به | موږ تاسو راوباسو | په دویم ځل

نه پیدا کړی یئ او دې ته به تاسو واپس کوو او هم د دې نه به موږ یو ځل بیا بهر راوباسو

وَلَقَدْ اَرَيْنٰهُ اٰيٰتِنَا كُلَّهَا فَكَذَّبَ وَاَبٰى ۵۶ قَالَ اَجِئْتَنَا

او خامخا موږ وښودلې ده ته | خپلې نخښې | ټولې | نو ده دروغ وګڼړلې | او انکار یې وکړو | ده وویل | آیا ته راغلې یې موږ ته

او هغه ته (یعني فرعون ته) موږ خپلې ټولې نخښې وښودې خو هغه دروغ وګڼړلې او انکار یې وکړ. هغه وویل اے موسیٰ

لِتُخْرِجَنَا مِنْ اَرْضِنَا بِسِحْرِكَ يٰمُوْسٰى ۵۷ فَلَنَاْتِيَنَّكَ

د دې دپاره چې ته وباسې موږ | زموږ له زمکې نه | په خپل جادو | اے موسیٰ! | پس خامخا به راوړو موږ تا ته

آیا ته موږ ته ځکه راغلې یې چې موږ د خپل جادو په زور زموږ د ملک نه وباسې. نو اوس به موږ هم ستا په

بِسِحْرٍ مِّثْلِهٖ فَاجْعَلْ بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ مَوْعِدًا لَّا نُخْلِفُهٗ نَحْنُ

یو جادو | په شان د دې | پس مقرر کړه | په مینځ زموږ | او په مینځ ستا کښې | وخت د وعدې | چې خلاف ونه کړو له هغې نه موږ

مقابله کښې د غسې جادو راوړاندې کړو، نو ته زموږ او د خپل ځان ترمینځه یو داسې ځلۍ مقرر کړه چې نه به

وَلَآ اَنْتَ مَكَانًا سُوًى ۵۸ قَالَ مَوْعِدُكُمْ يَوْمُ الزِّيْنَةِ

او نه ته | یو میدان دی | هوار | موسیٰ وویل | ستاسو وعده | ورځ | د ښائست ده

ترې موږ خلاف کوو او نه ته، په یو هوار میدان کښې (دا مقابله دی) (موسیٰ) وویل چې (بنه ده) تاسو سره د میلې ورځ

وَاَنْ يُّحْشَرَ النَّاسُ ضُحًى ۵۹ فَتَوَلّٰى فِرْعَوْنُ فَجَمَعَ كَيْدَهٗ

او دا چې راجمع کړے شي | خلق | د څاښت په وخت | بیا واپس شو | فرعون | بیا ده جمع کړو | خپل مکر و فریب

بنه شوه او دا چې خلق د ورځې د څاښت نه پس راجمع شي. غرض دا چې فرعون واپس شو نو خپل د مکر سامان یې ټول

ثُمَّ اَتٰى ۶۰ قَالَ لَهُمْ مُّوْسٰى وَيْلَكُمْ لَا تَفْتَرُوْا عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا

بیا راغے | ده وویل | دوی ته | موسیٰ | افسوس دې په تاسو | مه جوړوئ | په الله باندې | دروغ

راغونډ کړو نو بیا راغے، موسیٰ هغه خلقو ته وویل چې اے بې نصیبو! تاسو په الله باندې د دروغو بهتان نه مه تړئ

فَيُسْحِتَكُمْ بِعَذَابٍ ۚ وَقَدْ خَابَ مَنِ افْتَرٰى ۶۱ فَتَنَازَعُوْٓا

پس هلاک به کړي تاسو | په عذاب | او هغه نامراده شو | چا چې | دروغ جوړ کړل | نو هغوئ په جګړه شول

ګنې هغه به تاسو په عذاب سره هلاک کړي، او څوک چې دروغ جوړوي هغه نامراده پاتې شوې دے بیا هغوئ په

اَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ وَاَسَرُّوا النَّجْوٰى ۶۲ قَالُوْٓا اِنْ هٰذٰنِ لَسٰحِرٰنِ

په خپل کار کښې | په خپل مینځ کښې | او هغوئ پټې وکړې | مشورې | دوی وویل | بیشکه | دا دواړه | جادوګر دی

خپل مینځ کښې په خپل معامله کښې په جګړه شول او پټې مشورې یې وکړې (بیا یې) وویل چې دا دواړه (ورونړه) هم جادوګر دی

يُرِيْدٰنِ اَنْ يُّخْرِجٰكُمْ مِّنْ اَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِمَا وَيَذْهَبَا

غواړي | چه اُوباسي تاسو | ستاسو له زمکې نه | دَ خپل جادو په ذريعه | او دوی لرې کړي (برباد کړي)

(او) دا غواړي چه تاسو دَ خپل ملک نه دَ جادو په زور بهر اُوباسي ، او ستاسو غوره ښه طريقه لرې کاره

بِطَرِيْقَتِكُمُ الْمُثْلٰى ﴿٦٣﴾ فَاَجْمِعُوْا كَيْدَكُمْ ثُمَّ ائْتُوْا صَفًّا

ستاسو طريقه | بهترينه | نو اتفاق وکړئ | په خپل تدبير باندې | بيا | راشئ | په صف کښې

ولاړه کړي ، نو ټول سره را يو ځائے شئ او دَ خپل فن بند و بست وکړئ نو بيا قطار قطار راشئ

وَقَدْ اَفْلَحَ الْيَوْمَ مَنِ اسْتَعْلٰى ﴿٦٤﴾ قَالُوْا يٰمُوْسٰٓى اِمَّآ اَنْ تُلْقِيَ

او بيشکه کامياب شو | نن ورځ | هغه څوک | چه غالب شو | دوی ووئيل | اے موسیٰ! | يا خو | ته دغورزوې

حُکم چه نن به هغه څوک ميدان گټي چه غالب راشي ، هغوی ووئيل چه اے موسیٰ! يا خو ته (وړومبے خپله امسا

وَاِمَّآ اَنْ نَّكُوْنَ اَوَّلَ مَنْ اَلْقٰى ﴿٦٥﴾ قَالَ بَلْ اَلْقُوْا فَاِذَا

او يا | شو موږ به | اول | غورزوونکي | دُوئے فرمائيل | بلکه | دغورزوئ تاسو | نو ناګهانه

وغورزوه يا هم موږ وړومبے غورځوو . موسیٰ وفرمائيل چه نه تاسو اول دغورځوئ نو ناګهانه

حِبَالُهُمْ وَعِصِيُّهُمْ يُخَيَّلُ اِلَيْهِ مِنْ سِحْرِهِمْ اَنَّهَا تَسْعٰى ﴿٦٦﴾

دَ دوی رسئ | او دَ دوی امساګانے | په خيال کښې راغې | دَ ده ته | دَ دوی دَ جادو په وجه | چه هغه | منډے وهي

دَ هغوی پړی او امساګانے دَ موسیٰ په خيال کښې دَ جادو په زور سره داسے ښکاره شوے لکه چه منډے تړ منډے وهي

فَاَوْجَسَ فِيْ نَفْسِهٖ خِيْفَةً مُّوْسٰى ﴿٦٧﴾ قُلْنَا لَا تَخَفْ اِنَّكَ

پس محسوس کړه | په خپل زړه کښې | ويره | موسیٰ | موږ ووئيل | مه ويريږه | بيشکه ته

په دے باندې موسیٰ په خپل زړه کښې ويره محسوس کړه ، موږ ورته ووئيل چه مه ويريږه هم ته به يې

اَنْتَ الْاَعْلٰى ﴿٦٨﴾ وَاَلْقِ مَا فِيْ يَمِيْنِكَ تَلْقَفْ مَا صَنَعُوْا

يې | غالب | او دَ غورزوه | څه چه | ستا په ښي لاس کښې دي | هغه به تير کړي | څه چه | دوی جوړ کړي دي

بيا موے . او دا ستا په ښي لاس کښې چه (امسا) ده دا غورزوه ، دَ دوی جوړ کړي ټول څيزونه به تير کړي

اِنَّمَا صَنَعُوْا كَيْدُ سٰحِرٍ وَلَا يُفْلِحُ السّٰحِرُ حَيْثُ اَتٰى ﴿٦٩﴾

يقيناً څه چه | دوی جوړ کړي دي | هغه چال دَ جادوګر دے | او نه به کامياب يږي | جادوګر | هر چرته چه لاړ شي .

دوی چه څه جوړ کړي دي دا خو ټش دَ جادو فريب دے او جادوګر چه هر ځائے ته لاړ شي نو کامياب به نه شي

فَاُلْقِيَ السَّحَرَةُ سُجَّدًا قَالُوْٓا اٰمَنَّا بِرَبِّ هٰرُوْنَ وَمُوْسٰى ﴿٧٠﴾

پس پرېوتل | جادوګر | په سجده | دوی ووئيل | موږ ايمان راوړو | په رب | دَ هارون | او موسیٰ

بيا جادوګر په سجده پرېوتل او دا ئے ووئيل چه موږ خو دَ هارون او موسیٰ عليهما السلام په رب ايمان راوړو

قَالَ اٰمَنْتُمْ لَهٗ قَبْلَ اَنْ اٰذَنَ لَكُمْ اِنَّهٗ لَكَبِيْرُكُمُ

فرعون ووئيل | تاسو ايمان راوړو | په ده | وړاندې له دے نه چه | زه اجازت درکړم تاسو ته | بيشکه دے | ستاسو مشر دے

فرعون ووئيل له دے نه وړاندې چه زه تاسو ته اجازت درکړم تاسو په ده ايمان راوړو ، بيشکه چه دا ستاسو هغه

الَّذِیْ عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ ۚ فَلَاُقَطِّعَنَّ اَیْدِیَكُمْ وَ اَرْجُلَكُمْ مِّنْ خِلَافٍ

چا چه | ښودلے یې تاسو ته | جادو | پس خامخا به پرې کړم | ستاسو لاسونه | او ستاسو پښې | د مخالفې خوا نه

مشر (استاذ) دے چه تاسو ته ئے هم جادو ښودلے دے نو اوس زهٔ ستاسو لاس او پښې اړولې پرې کوم او د تجرو په اونو

وَّ لَاُوصَلِّبَنَّكُمْ فِیْ جُذُوْعِ النَّخْلِ ؗ وَ لَتَعْلَمُنَّ اَیُّنَاۤ اَشَدُّ عَذَابًا وَّ اَبْقٰى ﴿۷۱﴾

او زهٔ به ضرور تاسو په سولئ (دار) وځړوم | په تنو | د کجورو | او تاسو ته به معلومه شي | چه څوک په مونږ کښې | سخت او پائیدار عذاب ورکونکے دے

کښې مو په سولئ ځړوم ، او دا به درته معلومه شي چه په مونږ (دواړو) کښې د چا عذاب سخت او زیات پائیدار دے

قَالُوْا لَنْ نُّؤْثِرَكَ عَلٰى مَا جَآءَنَا مِنَ الْبَیِّنٰتِ وَ الَّذِیْ فَطَرَنَا

دوی ووئیل | هیڅ کله به ترجیح درنه کړو تا ته | په هغه څهٔ | چه راغلی دی مونږ ته | واضح دلیلونه | او چا چه | مونږ پیدا کړو

عذاب کړے؟ هغوئ (جادوګرو) ورته ووئیل چه مونږ به تا هیڅ کله غوره نه ګڼو د هغو څرګندو دلیلو نو په وړاندې چه مونږ ته راغلی دی او د هغه

فَاقْضِ مَاۤ اَنْتَ قَاضٍ ؕ اِنَّمَا تَقْضِیْ هٰذِهِ الْحَیٰوةَ الدُّنْیَا ﴿۷۲﴾

پس ته وکړه | څهٔ چه | ته کونکے والا یې | بیشکه | ته خو حکم کولے شې | د دې ژوند | د دنیا

خدائ په مقابله کښې چه مونږ هغهٔ پیدا کړی یو نو ته چه هر څهٔ فیصله کول غواړې هغه وکړه ته خو بس د دې دنیا په حقله (چه څهٔ غواړې هغه)

اِنَّاۤ اٰمَنَّا بِرَبِّنَا لِیَغْفِرَ لَنَا خَطٰیٰنَا وَ مَاۤ اَكْرَهْتَنَا

بیشکه مونږ ایمان راوړو | په رب خپل | چه هغه وبخښي | مونږ له | زمونږ ګناهونه | او هغه څهٔ | چه مجبوره کړو تا مونږ

کولے شې مونږ خو په خپل رب باندې ایمان راوړو چه هغه زمونږ ګناهونه معاف کړي او کوم جبر چه تا زمونږ د جادو په حقله کړے

عَلَیْهِ مِنَ السِّحْرِ ؕ وَ اللّٰهُ خَیْرٌ وَّ اَبْقٰى ﴿۷۳﴾ اِنَّهٗ مَنْ یَّاْتِ رَبَّهٗ

په هغې | له جادو کولو نه | او الله | ډیر ښه | او باقي پاتې کیدونکے دے | بیشکه هغه | څوک چه راشي | خپل رب ته

دے هغه (هم راته وبخښي) او الله د هر چا نه بهتر دے او باقي پاتې کیدونکے دے یاد ساتئ چه څوک خپل رب ته د مجرم

مُجْرِمًا فَاِنَّ لَهٗ جَهَنَّمَ ؕ لَا یَمُوْتُ فِیْهَا وَ لَا یَحْیٰى ﴿۷۴﴾ وَ مَنْ یَّاْتِهٖ

ګناهګار | نو بیشکه ده د پاره | دوزخ دے | نهٔ به مړ کیږي | په هغې کښې | او نهٔ به ژوندے پاتې کیږي | او څوک چه راشي ده ته

په حیثیت راشي نو بیشکه هغهٔ د پاره جهنم دے چه نهٔ به پکښې مري او نهٔ به ژغیږي او څوک چه ورته ایمان دار

مُؤْمِنًا قَدْ عَمِلَ الصّٰلِحٰتِ فَاُولٰٓئِكَ لَهُمُ الدَّرَجٰتُ الْعُلٰى ﴿۷۵﴾

مؤمن | هغهٔ عملونه وکړل | ښهٔ | پس هم داخلق چه دوی د پاره | درجې دی | اوچتې

ورشي چه د نیکئ کارونه ئے هم کړی وی ، نو دا سے خلقو له اوچتې مرتبې مقرر دی

جَنّٰتُ عَدْنٍ تَجْرِیْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِیْنَ فِیْهَا ؕ

باغونه | د همیشه اوسیدو | چه بهیږي به | لاندې د هغې نه | نهرونه | همیشه به وی | په هغې کښې

(یعنې) د همیشه استوګنې د پاره باغونه چه د هغې لاندې به ویالې بهیږي ، دوئ به پکښې تل تر تله وسیږي

وَ ذٰلِكَ جَزٰٓؤُا مَنْ تَزَكّٰى ﴿۷۶﴾ وَ لَقَدْ اَوْحَیْنَاۤ اِلٰى مُوْسٰۤى ۙ

او دا | بدله ده | د هغه چا | چه پاک شو یې | او بیشکه مونږ وحی ولیږله | موسیٰ ته

او هم دغه انعام دے د هغه چا چه پاک شو او مونږ موسیٰ ته خپله وحی ولیږله

ع ٣ / ١٢

أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي فَاضْرِبْ لَهُمْ طَرِيقًا فِي الْبَحْرِ يَبَسًا

چه د شپې بوځه | زما بندګان | بیا جوړه کړه | دوی دپاره | لاره | په سمندر کښې | اوچه

چه زما بندګان شپه په شپه (د مصر نه) یو ځه بیا ورله په سمندر کښې (د امسا په وهلو) یو وچه لاره جوړه کړه

لَا تَخَافُ دَرَكًا وَلَا تَخْشَىٰ ﴿٧٧﴾ فَأَتْبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ بِجُنُودِهِ

مه ویریږه | د نیولو کیدو نه | او مه ویریږه (له ډوبیدو نه) | پس دوی پسې شو | فرعون | د خپلو لښکرو سره

مه د (چا د) رالاندې کولو نه ویره کوه او مه نوره ویره (په دریاب کښې ساته) نو فرعون د دوی پسې خپلې لښکرې روانې کړې.

فَغَشِيَهُم مِّنَ الْيَمِّ مَا غَشِيَهُمْ ﴿٧٨﴾ وَأَضَلَّ فِرْعَوْنُ

پس پټ کړل دوی | سمندر | هغه چه | پټ ئې کړل دوی | او ګمراه کړو | فرعون

نو د دریاب موجونه په دوی راوختل او دوی ئې پټ کړل (یعنی ډوب ئې کړل) او فرعون خپل قوم ګمراه کړه

قَوْمَهُ وَمَا هَدَىٰ ﴿٧٩﴾ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ قَدْ أَنجَيْنَاكُم مِّنْ عَدُوِّكُمْ

خپل قوم | او سمه لاره ئې ورته ونه ښوده | اے بنی اسرائیلو! | بیشکه نجات درکړو مونږ تاسو ته | ستاسو د دښمن نه

او سمه لاره ئې ورته ونه ښودله. اے بنی اسرائیلو! مونږ تاسو ستاسو د دښمن نه خلاص کړئ او

وَوَاعَدْنَاكُمْ جَانِبَ الطُّورِ الْأَيْمَنَ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّ

او وعده وکړه مونږ تاسو سره | د طور ښی طرف ته | او نازل کړل مونږ | تاسو باندې | من

مونږ د کوه طور ښی طرف ته تاسو سره (د تورات درکولو) وعده وکړه او مونږ په تاسو باندې من او سلوی

وَالسَّلْوَىٰ ﴿٨٠﴾ كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَلَا تَطْغَوْا

او سلوی | خورئ | له هغه پاکو شیزونو نه | کوم چه | مونږ تاسو ته درکړی دی | او حد نه مه تیریږئ

نازل کړل (او حکم مو درکړو چه) کوم پاکیزه شیزونه مونږ تاسو له درکړی دی هغه خورئ او په دے کښې له

فِيهِ فَيَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبِي ۖ وَمَن يَحْلِلْ عَلَيْهِ

په دے کښې | کنی راکوز به شی | په تاسو باندې | زما غضب | او په چا باندې چه راکوز شی

حد نه مه تیریږئ کنی په تاسو باندې به زما غضب نازل شی او په چا چه زما غضب نازل

غَضَبِي فَقَدْ هَوَىٰ ﴿٨١﴾ وَإِنِّي لَغَفَّارٌ لِّمَن تَابَ وَآمَنَ

زما غضب | نو هغه هلاک شو | او بیشکه زه | ډیر زیات بخښونکے یم | هغه څوک چه | توبه ئې وکړه | او ایمان ئې راوړو

شو نو هغه هلاک شو. او زه به ضرور وبخښم هغه څوک چه توبه وکړی او ایمان راوړی

وَعَمِلَ صَالِحًا ثُمَّ اهْتَدَىٰ ﴿٨٢﴾ وَمَا أَعْجَلَكَ عَن قَوْمِكَ يَا مُوسَىٰ ﴿٨٣﴾

او عمل ئې وکړو | نیک | بیائے سمه لاره بیا موندہ | او کوم شیز په تلوار راوستے ته | د خپل قوم نه | اے موسی!

او نیک عمل وکړی او بیا په سمه لاره قائم پاتے شی او اے موسی! دا ته ولے د خپل قوم نه داسے په تلوار راغلے

قَالَ هُمْ أُولَاءِ عَلَىٰ أَثَرِي وَعَجِلْتُ إِلَيْكَ رَبِّ

ده ووئیل | دوی دغه دی | ما پسے دی | او ما تلوار وکړه | ستا طرف ته | اے ربه زما

شوے، موسی ووئیل اے زما ربه! هغه ټول ما پسے (راروان) دی، او ما ستا طرف ته (د راتلو) تلوار ځکه وکړو چه

لِتَرْضٰى ﴿٨٤﴾ قَالَ فَاِنَّا قَدْ فَتَنَّا قَوْمَكَ مِنْ بَعْدِكَ وَاَضَلَّهُمُ

چه ته راضي شې | وئې فرمائيل | بيشکه موږ | په آزميښت کښې واچولو | ستا قوم | له تا نه پس | او ګمراه کړل دوی

په خوشحاله شې. وئې فرمائيل موږ ستا قوم له تا نه پس په آزميښت کښې اچولے دے او هغوئې خوسامري ګمراه

السَّامِرِيُّ ﴿٨٥﴾ فَرَجَعَ مُوْسٰٓى اِلٰى قَوْمِهٖ غَضْبَانَ اَسِفًا ۚ قَالَ

سامري | پس راواپس شو | موسیٰ | خپل قوم ته | په غصه | په افسوس | وئې فرمائيل

کړل. پس موسیٰ علیه السلام د غصه او د افسوس په حالت کښې خپل قوم ته واپس راغے (او) وئې ويل

يٰقَوْمِ اَلَمْ يَعِدْكُمْ رَبُّكُمْ وَعْدًا حَسَنًا ۚ اَفَطَالَ عَلَيْكُمُ

اے زما قومه! | آيا وعده نه وه کړے تاسو سره | ستاسو رب | وعده ښه | آيا اوږده شوه | په تاسو باندې

چه اے زما قومه! آيا ستاسو رب تاسو سره يوه ښه وعده نه وه کړے، بيا آيا په تاسو باندې ډيره زيات

الْعَهْدُ اَمْ اَرَدْتُّمْ اَنْ يَّحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ فَاَخْلَفْتُمْ

موده | يا دې غوښتل تاسو | چه راکوزشي | په تاسو باندې | غضب | ستاسو د رب | بيا مخالفت وکړو تاسو

وخت تير شوے وو، يا دا مو خوښه وه چه په تاسو د رب غضب (خامخا) راشي نو ځکه ماسره د پوره کړې

مَّوْعِدِيْ ﴿٨٦﴾ قَالُوْا مَآ اَخْلَفْنَا مَوْعِدَكَ بِمَلْكِنَا وَلٰكِنَّا حُمِّلْنَآ

زما د وعدے | دوی وويل | مخالفت نه دے کړے موږ | ستا د وعدے | په خپل اختيار | او ليکن موږ باندې بار کړے شوی وو

لوظ خلاف ورزی وکړه. هغوی ورته وويل چه موږ تاسره د خپل لوظ نه په خپله خوښه خلاف ورزی نه ده کړے بلکه موږ خو خبره داده چه په

اَوْزَارًا مِّنْ زِيْنَةِ الْقَوْمِ فَقَذَفْنٰهَا فَكَذٰلِكَ اَلْقَى

بوجونه | د ګاڼو | د قوم (د فرعون) | نو موږ دا وغورځول | بيا دغه شان | وغورځول

موږ باندې د (قبطي) قوم (پاتے شوی) ګاڼې درانه شوی وو نو موږ هغه وغورځول، نو دغه شان سامري هم

السَّامِرِيُّ ﴿٨٧﴾ فَاَخْرَجَ لَهُمْ عِجْلًا جَسَدًا لَّهٗ خُوَارٌ فَقَالُوْا

سامري | بيا ده راو ويستلو | دوی د پاره | يو سخے | يو جسم | چه په کښې آواز وو | پس دوی وويل

وغورځول نو بيا (سامري) هغه خلقو ته يو سخے رابنکاره کړو چه هغه تش کالبوت وو خو آواز به ئې کولو پس هغوئ

هٰذَآ اِلٰهُكُمْ وَاِلٰهُ مُوْسٰى ۥ فَنَسِيَ ﴿٨٨﴾ اَفَلَا يَرَوْنَ اَلَّا يَرْجِعُ

دا ستاسو معبود دے | او معبود | د موسیٰ | پس دهٔ هير کړو | پس آيا دوی نه ګوري | چه هغه نه ورواپس کوي

وويل چه هم دا ستاسو معبود دے او د موسیٰ هم معبود دے خو موسیٰ هير کړو آيا دا خلق نه ګوري چه هغه (بت) د هغوئ

اِلَيْهِمْ قَوْلًا ۥ وَّلَا يَمْلِكُ لَهُمْ ضَرًّا وَّلَا نَفْعًا ﴿٨٩﴾ وَلَقَدْ قَالَ ع ٤ ١٢

دوی ته | څه خبره | او نه اختيار لري | د دوی | د نقصان | او نه د څه نفع | او بيشکه وئيلی وو

د خبرے جواب نه ورکوي او نه د هغوئ د نقصان اختيار لري او نه د نفع، او له دے نه وړاندې هارون

لَهُمْ هٰرُوْنُ مِنْ قَبْلُ يٰقَوْمِ اِنَّمَا فُتِنْتُمْ بِهٖ ۚ وَاِنَّ

دوی ته | هارون (هم) | له دے نه وړاندې چه | اے زما قومه! | بيشکه په آزميښت کښې واچولے شوئ تاسو | په دې څيز | او بيشکه

هغوئ ته وئيلی هم وو چه اے زما قومه! په دے څيز سره په تاسو آزميښت کړے شوے دے او بيشکه

رَبُّكُمُ الرَّحْمٰنُ فَاتَّبِعُوْنِیْ وَاَطِیْعُوْٓا اَمْرِیْ ﴿۹۰﴾ قَالُوْا لَنْ نَّبْرَحَ
رب ستاسو | رحمٰن دے | پس تاسو پیروی وکړئ زما | او ومنئ | زما حکم | دوی ووئیل | مونږ به همېشه پرې زړو
ستاسو رب رحمٰن (خدائے) دے نو په ما پسې روان وسئ او زما حکمونه منئ. هغوئ ووئیل چه مونږ خو به د دغه
عَلَیْهِ عٰكِفِیْنَ حَتّٰی یَرْجِعَ اِلَیْنَا مُوْسٰی ﴿۹۱﴾ قَالَ یٰهٰرُوْنُ
په دے | ټینګ پاتے کیدونکی | تر دے چه | واپس راشي | زمونږ طرف ته | موسیٰ | دفرمائیل موسیٰ | اے هارونه!
په عبادت کښے اختیار پرانه یو تر دے چه موسیٰ راته واپس راشي - موسیٰ ووئیل چه اے هارونه!
مَا مَنَعَكَ اِذْ رَاَیْتَهُمْ ضَلُّوْٓا ﴿۹۲﴾ اَلَّا تَتَّبِعَنِ ؕ اَفَعَصَیْتَ
څه څیز منع کړے ته | هر کله چه تا ولیدل دوی | چه ګمراه شول | چه ته زما پیروی نه کوه | آیا تا نافرمانی وکړه
ته ما له ولے نه راتلے څه وخت چه تا دا ولیدل چه دوئ ګمراهان شول؟ آیا تا هم زما د حکم نافرمانی
اَمْرِیْ ﴿۹۳﴾ قَالَ یَبْنَؤُمَّ لَا تَاْخُذْ بِلِحْیَتِیْ وَلَا بِرَاْسِیْ ۚ اِنِّیْ خَشِیْتُ
زما د حکم | ده ووئیل | اے زما د مور خوئیه! | مه نیسه | زما په ږیره | او نه ویښته د سر زما | بیشکه زه ویریدم
وکړه؟ (هارون) ووئیل چه اے زما د مور زویه (ورور ه!) زما ږیره او زما سر مه را نیسه ما سره خو دا اندیښنه
اَنْ تَقُوْلَ فَرَّقْتَ بَیْنَ بَنِیْٓ اِسْرَآءِیْلَ وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِیْ ﴿۹۴﴾
چه ته به وائے چه | جُدائی دې راوستله تا | د بنی اسرائیلو په مینځ کښے | او خیال دې ونه ساتلو | زما د خبرے
شوه چه ګنی ته دا ونه وائے چه تا په بنی اسرائیلو کښے ډله بازی واچوله او زما د وینا انتظار دې ونه کړو
قَالَ فَمَا خَطْبُكَ یٰسَامِرِیُّ ﴿۹۵﴾ قَالَ بَصُرْتُ بِمَا لَمْ یَبْصُرُوْا
وفرمائیل | پس څه حال دے ستا | اے سامری! | ده ووئیل | ما ولیدل لیدو | هغه څه چه | نه وو لیدلی دوی
موسیٰ ووئیل چه بیا سامریه! ته ووایه چه ستا څه معامله ده؟ هغه ووئیل چه ما ته یو داسے څیز ښکاره شو چه هغه
بِهٖ فَقَبَضْتُ قَبْضَةً مِّنْ اَثَرِ الرَّسُوْلِ فَنَبَذْتُهَا وَكَذٰلِكَ
هغه | پس را واخستله ما | یو موټه خاوره | د نقش قدم | د فرښته | پس واچوله ما هغه (په څخې کښے) | او دغسے
بل چا ته نه ښکاریدو ما د فرښتے د قدمونو د خاورے نه یو موټے راوچت کړو بیا مې هغه په دے بت کښے ور واچولو او هم دا
سَوَّلَتْ لِیْ نَفْسِیْ ﴿۹۶﴾ قَالَ فَاذْهَبْ فَاِنَّ لَكَ فِی الْحَیٰوةِ
صلاح راکړه | ما ته | زما نفس | ده وفرمائیل | لرے شه | پس بیشکه | تا د پاره | په ژوند کښے (دنیاوی)
خبره زما نفس ته ښه ولګیده. موسیٰ وفرمائیل چه ځه! چه تر ټول عمر به ته هم دا وائے چه ما له
اَنْ تَقُوْلَ لَا مِسَاسَ ۪ وَاِنَّ لَكَ مَوْعِدًا لَّنْ تُخْلَفَهٗ ۚ وَانْظُرْ
چه ته به وائے | چه (ما ته) لاس مه راوړه | او بیشکه تا د پاره | یوه وعده ده (د عذاب) | چه مخالفت به نه شي کیدے د هغے | او وګوره
لاس مه راوړئ ـــــــ . او تاسره یوه بله وعده (د عذاب هم) ده چه د هغے نه د خلاصے نشته او خپل دے
اِلٰٓی اِلٰهِكَ الَّذِیْ ظَلْتَ عَلَیْهِ عَاكِفًا ؕ لَنُحَرِّقَنَّهٗ ثُمَّ لَنَنْسِفَنَّهٗ
خپل معبود ته | هغه په کوم چه ته همیشه پاتے وے | معتکف | مونږ به ضرور وسیزو دا | بیا به د بهیوو دا
معبود ته وګوره د کوم چه ته عبادت کوے، مونږ به دا وسیزو او بیا (د دے ایره) به په

فِي الْيَمِّ نَسْفًا ﴿٩٧﴾ إِنَّمَا إِلَٰهُكُمُ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ

په درياب كښې | په الوزولو سره | بېشكه معبود ستاسو | الله دے | هغه ذات دے | چه نشته هيڅ معبود | بې له هغه نه

درياب كښې بهيوو . ستاسو معبود خو بس يو الله دے چه د هغه نه سيوا بل معبود نشته،

وَسِعَ كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا ﴿٩٨﴾ كَذَٰلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ

راګير كړے دے هغه | هر څيز | په علم سره | د غه شان | مونږ بيانوو | تا ته | له خبرونو د

هغه هر څيز په خپل علم كښې راګير كړے دے ، (اے پېغمبره!) د غسې مونږ تا ته د تيرو (شوو واقعاتو) خبرو

مَا قَدْ سَبَقَ ۚ وَقَدْ آتَيْنَاكَ مِنْ لَدُنَّا ذِكْرًا ﴿٩٩﴾ مَنْ أَعْرَضَ عَنْهُ

هغه څه نه چه تير شوى دى | او بېشكه مونږ دركړو تا ته | له خپل طرف نه | ذكر (قرآن) | چا چه مخ واړولو له دے نه

آورو ، او مونږ درله د خپل طرف نه يو ه (بنه) نصيحت نامه دركړے ده ، څوک چه د دے نه مخ وګرځوي

فَإِنَّهُ يَحْمِلُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وِزْرًا ﴿١٠٠﴾ خَالِدِينَ فِيهِ ۖ وَسَاءَ

بېشكه هغه | به اوچت كړي | په ورځ د قيامت | يو بوج | هميشه به وي دوي په هغے كښې | او بد دى

هغه به د قيامت په ورځ (د ګناهونو) يو (لوئے) بنډ اوچت كړے وي او په د غه (حالت) كښې به هميشه وسيږي

لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ حِمْلًا ﴿١٠١﴾ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ ۚ وَ

د دوي د پاره | په ورځ د قيامت | هغه بوج وچتول | په كومه ورځ چه به پوكے ووهلے شي | په شپيلئ كښې | او

او دغه به د قيامت په ورځ د هغوي په حقله ډېر خراب بنډ وي ، په كومه ورځ چه شپيلئ به پوک و هلے شي او تول

نَحْشُرُ الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ زُرْقًا ﴿١٠٢﴾ يَتَخَافَتُونَ بَيْنَهُمْ

راجمع به كړو | مجرمان | په دغه ورځ | چه شنے شوي به وي د دوي سترګے | پټ پټ خبرے به كوي دوي | په خپل مينځ كښې

مجرمان به په دغه ورځ د دا يو ځائے كړو چه شنے سترګے به ئې (ريوند) وي . په خپل مينځ كښې به ګنګوسے كوي

إِنْ لَبِثْتُمْ إِلَّا عَشْرًا ﴿١٠٣﴾ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ

چه نه يئي پاتے شوى تاسو | مګر لس (ورځے) | مونږ ډېر ښه پوهيږو | په هغه څه چه | دوي ئې وائي

چه تاسو خو به صرف لس (ورځے په دُنيا كښې) پاتے شوي يئي ، څه چه دوي وائي مونږ په هغے ښه پوهيږو

إِذْ يَقُولُ أَمْثَلُهُمْ طَرِيقَةً إِنْ لَبِثْتُمْ إِلَّا يَوْمًا ﴿١٠٤﴾ وَيَسْأَلُونَكَ ع ۵ ۱۵ ۱۴

هر كله چه ووائي | په دوي كښې ښه | په لارے كښې | چه نه يئي پاتے شوي تاسو | مګر يوه ورځ | او دوي تپوس كوي له تا نه

دغه وخت به په دوي كښې زيات ښے لارے والا ووائي چه تاسو خو صرف يوه ورځ (په دنيا كښې) پاتے شوي يئي او (اے پېغمبره!)

عَنِ الْجِبَالِ فَقُلْ يَنْسِفُهَا رَبِّي نَسْفًا ﴿١٠٥﴾ فَيَذَرُهَا قَاعًا

د غرونو په حقله | نو ووايه | چه خوارۀ به كړي دا | زما رب | په الوزولو سره | پس پرېږدي به دا | ميدان

خلق له تا نه د غرونو په حقله تپوس كوي نو ووايه چه زما رب به دا غرونه باندے والوزوي ، او زمكه به هوار ميدان

صَفْصَفًا ﴿١٠٦﴾ لَا تَرَىٰ فِيهَا عِوَجًا وَلَا أَمْتًا ﴿١٠٧﴾ يَوْمَئِذٍ

هوار | نه به وينے ته | په دے كښې | كوږوالے | او نه څه اوچتوالے | په دغه ورځ به

پرېږدي ته به نه په دے كښې څه كوږوالے ووينے او نه لوړوالے . په دغه ورځ به ټول

يَتَّبِعُوْنَ الدَّاعِيَ لَا عِوَجَ لَهٗ ۚ وَخَشَعَتِ الْاَصْوَاتُ

روان وی دوی وروستو | دَ یو آواز کوونکی | هیڅ کوږوالے به نهٔ وی | دَهغهٔ نه | او ښکته به شی | آوازونه

(خلق) په بلونکی پسے روان شی چه دَ هغهٔ په وړاندې به (دَ چا) هیڅ کږلیچ باقی پاتے نهٔ شی او ټول آوازونه به دَ (رحمٰن) خدائے

لِلرَّحْمٰنِ فَلَا تَسْمَعُ اِلَّا هَمْسًا ١٠٨ يَوْمَئِذٍ لَّا تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ

الله ته | پس نهٔ به آورے ته | مګر ورو آواز | په دغه ورځ | به فائده نهٔ ورکوی | شفاعت

(دَ آواز) په وړاندې ټیټ شی نو ته به دَ پښو دَ کشار نه بغیر بل آواز نهٔ اورے ۔ په دغه ورځ به سفارش چا ته فائده نهٔ ورکوی

اِلَّا مَنْ اَذِنَ لَهُ الرَّحْمٰنُ وَرَضِيَ لَهٗ قَوْلًا ١٠٩ يَعْلَمُ مَا

مګر هغه چا ته | چه اجازت به ورکوی هغهٔ ته | رحمان | او خوښه کړے وی | دَ هغهٔ | خبره | هغه پوهیږی | په هغه

خو هغه چا ته چه رحمٰن ورته اجازت ورکړے وی او دَ هغهٔ په حقله ئے خبره خوښه کړے وی ۔ هغه دَ ټولو خلقو

بَيْنَ اَيْدِيْهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيْطُوْنَ بِهٖ عِلْمًا ١١٠ وَعَنَتِ

چه وړاندې دَ دوی دی | او په هغهٔ چه وروستو دَ دوی دی | او احاطه نهٔ شی کولے په هغهٔ | په علم سره | او ټیټ شوی به وی

وړاندې وروستو حالات ښه پیژنی او (خلق) په خپل علم سره دَ هغهٔ (دَ معلوماتو) احاطه نهٔ شی کولے او ټول مخونه

الْوُجُوْهُ لِلْحَيِّ الْقَيُّوْمِ ؕ وَقَدْ خَابَ مَنْ حَمَلَ ظُلْمًا ١١١

مخونه | هیشه ژوندی او قائم پاتے کیدونکی ته | او نامراده شو هغه | چا چه | بوج اوچت کړو | دَ ظلم

به دَ تل ژوندی او دَ نظام چلونکی (الله) په وړاندې ټیټ شوی وی او چا چه دَ نا فرمانئ بوج اوچت کړو هغه به نامراده وی

وَمَنْ يَّعْمَلْ مِنَ الصّٰلِحٰتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا يَخٰفُ ظُلْمًا

او څوک چه کوی عمل | نیک | او هغه مؤمن وی | پس دَ یے به نهٔ ویریږی | له ظلم نه

او څوک چه نیک کار وکړی ، او هغه مؤمن هم وی نو هغهٔ سره به نهٔ دَ ظلم څهٔ ویره وی

وَّلَا هَضْمًا ١١٢ وَكَذٰلِكَ اَنْزَلْنٰهُ قُرْاٰنًا عَرَبِيًّا وَّصَرَّفْنَا

او نهٔ له څهٔ نقصان نه | او دغه شان | مونږ نازل کړو دا | قرآن | په عربئ ژبه کښے | او مونږ په رنګ رنګ بیان کړل

او نهٔ دَ نقصان ۔ او دغه رنګ مونږ دا قرآن په عربئ ژبه کښے نازل کړے دے او په دے کښے

فِيْهِ مِنَ الْوَعِيْدِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُوْنَ اَوْ يُحْدِثُ لَهُمْ ذِكْرًا ١١٣

په دے کښے | ویرول | دَ پاره دَ دے چه دوی | پرهیزګاری وکړی | یا هغه پیدا کړی | دوی دَ پاره | څهٔ نصیحت

موږ هر قسم سزا ګانے اورولی دی چه خلق وویریږی یا دا چه (دا قرآن) په کښے پوهه پیدا کړی ۔

فَتَعٰلَى اللّٰهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ ۚ وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْاٰنِ مِنْ قَبْلِ

نو ډیر لوئے دے | الله | بادشاه | چه حقیقی دے | او تلوار مهٔ کوه | په (لوستلو دَ) قرآن کښے | د وړاندې له دے نه

نو ډیر لوئے دے هغه الله چه حقیقی بادشاه دے او ته (دَ) قرآن (په لوستلو کښے (هیڅ چرے) تلوار مهٔ کوه ، دَ دے نه

اَنْ يُّقْضٰٓى اِلَيْكَ وَحْيُهٗ ۫ وَقُلْ رَّبِّ زِدْنِيْ عِلْمًا ١١٤

چه پوره شی | ستا طرف ته | دَ هغے وحی | او وایه | اے زما ربه | زیات کړه ما | په علم کښے

وړاندې چه دَ دے وحی درباندې پوره پوره رانازل شی او دا وایه چه اے زما ربه! زما علم زیات کړه ۔

وَلَقَدْ عَهِدْنَآ اِلٰٓى اٰدَمَ مِنْ قَبْلُ فَنَسِىَ وَلَمْ نَجِدْ لَهٗ

او مونږ وعده واخستله | د آدم نه | له دے نه وړاندې | پس هغه هیر کړل | او ونه موندله مونږ | په ده کښې

او مونږ له دے نه وړاندې د آدم نه وعده اخستې وه خو هغه نه عفلت وشو او مونږ په هغه کښې عزم ونه

عَزْمًا ﴿١١٥﴾ وَاِذْ قُلْنَا لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوْا لِاٰدَمَ فَسَجَدُوْٓا ع ٦ ١١ ١٥

پخه اراده | او هر کله چه | مونږ ووئیل | فرښتو ته | چه تاسو سجده وکړئ | آدم ته | پس سجده وکړه دوی

موندله. او (یاد کړه) هر کله چه مونږ فرښتو ته ووئیل، چه تاسو آدمؑ ته سجده وکړئ نو ټولو سجده وکړه

اِلَّآ اِبْلِيْسَ ؕ اَبٰى ﴿١١٦﴾ فَقُلْنَا يٰٓاٰدَمُ اِنَّ هٰذَا عَدُوٌّ لَّكَ وَلِزَوْجِكَ

سوا د ابلیس نه | ده انکار وکړو | مونږ ووئیل | اے آدمؑ! | بیشکه | دا | دښمن دے | ستا | او ستا د ښځې

خو ابلیس ونه کړه هغه انکار وکړو. پس مونږ ووئیل چه اے آدمؑ! دا ستا او ستا د ښځې دښمن دے.

فَلَا يُخْرِجَنَّكُمَا مِنَ الْجَنَّةِ فَتَشْقٰى ﴿١١٧﴾ اِنَّ لَكَ اَلَّا تَجُوْعَ فِيْهَا

پس دے ونه باسی تاسو دواړه | له جنت نه | بیا به تاسو ته تکلیف وي | بیشکه تا د پاره دي | چه ته به نه اوږے کیږې | په دے کښې

نو هسے نه چه تاسو دواړه د جنت نه بهر وباسی نو په مصیبت کښې اخته شې. دلته (په جنت) کښې به نه ته اوږے کیږې

وَلَا تَعْرٰى ﴿١١٨﴾ وَاَنَّكَ لَا تَظْمَؤُا فِيْهَا وَلَا تَضْحٰى ﴿١١٩﴾

او نه به بربنډ کیږې | او بیشکه ته به | نه تږے کیږې | په دے کښې | او نه به | د نمر په ګرمۍ بیا موږے.

او نه به چرې بربنډ کیږې او دا هم ده چه نه به چرې تږے کیږې او نه به په نمر کښې تنګیږې.

فَوَسْوَسَ اِلَيْهِ الشَّيْطٰنُ قَالَ يٰٓاٰدَمُ هَلْ اَدُلُّكَ عَلٰى شَجَرَةِ

بیا وسوسه واچوله | هغه ته | شیطان | ده ووئیل | اے آدمؑ! | آیا زه وښایم تا ته | بوټے او ونه

نو شیطان د هغوی په زړه کښې وسوسه واچوله هغه ووئیل چه اے آدمؑ! آیا زه تا ته د همیشه پاتې کیدو او ونه

الْخُلْدِ وَمُلْكٍ لَّا يَبْلٰى ﴿١٢٠﴾ فَاَكَلَا مِنْهَا فَبَدَتْ لَهُمَا سَوْاٰتُهُمَا

د همیشه کیدو | او بادشاهي | چه نه زړیږي | بیا دواړو وخوړه | له دے نه | نو ښکاره شول | دوی ته | شرمګاهونه د دوی

وښایم او داسے بادشاهي وښایم چه چرے به نه کمزورے کیږي نو دواړو د هغې (ونې) نه خوراک وکړو نو خپل د پردې ځایونه ورته ښکاره

وَطَفِقَا يَخْصِفٰنِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَّرَقِ الْجَنَّةِ ؗ وَعَصٰٓى

او شروع وکړه دوی | چه انښلول ئې | په ځانونو پورے | پانړے | د جنت | او نافرماني وکړه

شول، او دواړو په ځان پورے د جنت پانړے انښلول شروع کړل ، او آدم علیه السلام نه د خپل

اٰدَمُ رَبَّهٗ فَغَوٰى ۠ۖ ﴿١٢١﴾ ثُمَّ اجْتَبٰهُ رَبُّهٗ فَتَابَ عَلَيْهِ

آدم | د رب خپل | او هغه په غلطۍ کښې پریوتلو | بیا غوره کړو دے | رب د ده | بیا توبه قبوله کړه | د ده

رب په حکم کښې قصور وشو او هغوی په غلطۍ کښې پریوتل، بیا خپل رب هغه مقبول کړو نو د هغه توبه ئې قبوله کړه

وَهَدٰى ﴿١٢٢﴾ قَالَ اهْبِطَا مِنْهَا جَمِيْعًاۢ بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ ۚ

او لار ئې ورته وښوده | ده وفرمائیل | ښکته لاړ شئ | دلته نه | ټول | بعضې له تاسو نه به | د ځینو | دښمنان دي

او سمه لار ئې ورته وښودله. الله ورته وفرمائیل چه تاسو دواړه اوس (د جنت نه) کوز شئ په جمع، تاسو به د یو بل دښمنان یئ

فَاِمَّا يَاْتِيَنَّكُمْ مِّنِّىْ هُدًى ۙ فَمَنِ اتَّبَعَ هُدَاىَ فَلَا يَضِلُّ

پس کهچیرې راشي تاسو ته | زما له طرف نه | هدایت | نو چاچه پیروي وکړه | زما د هدایت | نو هغه به نه ګمراه شي

بیا که چیرې زما د طرف نه تاسو ته هدایت درشي، نو څوک چه زما د هدایت پیروي وکړي نو هغه به نه ګمراه کیږي

وَلَا يَشْقٰى ﴿۱۲۳﴾ وَمَنْ اَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِىْ فَاِنَّ لَهٗ مَعِيْشَةً ضَنْكًا

او نه به تکلیف مومي | او چاچه مخ واړولو | زما د ذکر نه | نو بیشکه د هغه | ژوندن به | تنګ وي

او نه به محرومه پاتې کیږي. او څوک چه زما د یاد نه مخ واړوي نو بیشکه د هغه ژوندون به لمنځ تنګ وي.

وَّنَحْشُرُهٗ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ اَعْمٰى ﴿۱۲۴﴾ قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِىْٓ اَعْمٰى

او مونږ به راپاڅوو دے | په ورځ د قیامت | ړوند | وائي به | اے زما ربه! | ولے راپاڅولم تا زه | ړوند

او د قیامت په ورځ به مونږ هغه ړوند راپاڅوو. هغه به وائي چه اے زما ربه! تا زه ړوند ولے راپاڅولے یم

وَقَدْ كُنْتُ بَصِيْرًا ﴿۱۲۵﴾ قَالَ كَذٰلِكَ اَتَتْكَ اٰيٰتُنَا فَنَسِيْتَهَا ۚ

او زه خو وم | بینا | وُ به فرمائي | دغه شان | راغلې وے تا ته | نخښې زمونږ | نو تا هغه هیرے کړے

زه خو په دُنیا کښې د سترګو خاوند وم حکم به وُشي دغه شان تا ته زمونږ نخښې راغلې وے خو تا د هغې پروا و نه ساتله

وَكَذٰلِكَ الْيَوْمَ تُنْسٰى ﴿۱۲۶﴾ وَكَذٰلِكَ نَجْزِىْ مَنْ اَسْرَفَ

او دغه شان | نن ورځ به | هیر کړے شے ته | او دغه شان | مونږ سزا ورکوو | هغه چا ته چه لحد نه تیر شي

او دغسے به نن ته هم هیر کړے شے. او دغسے مونږ هر هغه چا له سزا ورکوو چه له حد نه وړاندې تیر

وَلَمْ يُؤْمِنْۢ بِاٰيٰتِ رَبِّهٖ ؕ وَلَعَذَابُ الْاٰخِرَةِ اَشَدُّ وَاَبْقٰى ﴿۱۲۷﴾

او ایمان رانه وړي | په آیتونو | د رب خپل | او عذاب | د آخرت | زیات سخت دے | او زیات باقي پاتې کیدونکے

شي او د خپل رب نخښې و نه مني، او د آخرت عذاب ډیر سخت او ډیر باقي پاتې کیدونکے دے.

اَفَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ اَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّنَ الْقُرُوْنِ يَمْشُوْنَ

آیا لار و نه ښوده له | دوی ته | چه څومره | مونږ هلاک کړل | له دوی نه وړاندې | قومونه | چه دوی ګرځي راګرځي

آیا دوی د دے نه هم سبق وانه خستلو چه مونږ (ترا وسه) د دوی نه وړاندې څومره ډیر قومونه تباه کړي دي چه د هغوی

فِىْ مَسٰكِنِهِمْ ؕ اِنَّ فِىْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّاُولِى النُّهٰى ﴿۱۲۸﴾ وَلَوْلَا

د دوی په کورونو کښې | بیشکه په دے کښې | نخښې دي | د عقلمندو دپاره | او که چرته نه وے

په کورونو کښې (اوس) دوی ګرځي راګرځي؟ بیشکه په دے کښې د عقل خاوندانو د پاره نخښې پرتې دي، او که چیرے ستا

كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَّبِّكَ لَكَانَ لِزَامًا وَّاَجَلٌ مُّسَمًّى ﴿۱۲۹﴾ فَاصْبِرْ

یوه خبره | له وړاندې نه | ستا د رب له طرف نه | نو (عذاب) لازم وُو | او یوه نیټه | مقرر شوے | پس صبر وکړه

د رب له طرف نه یوه خبره د اول نه (خلاصه) شوے نه وے او یو وخت مقرر نه وے نو په دوی به عذاب راتلل لازم شوی وو، نو

عَلٰى مَا يَقُوْلُوْنَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوْعِ الشَّمْسِ

په هغه څه | چه دوی وائي | او پاکي بیان کړه | په تعریف سره | د خپل رب | وړاندې | د راختلو | د نمر نه

ته د دوی په خبرو باندې صبر کوه او د خپل رب پاکي د هغه د تعریفونو سره بیانوه، د نمر د ختلو نه وړاندې

وَقَبْلَ غُرُوْبِهَا ۚ وَمِنْ اٰنَآئِ الَّيْلِ فَسَبِّحْ وَاَطْرَافَ النَّهَارِ

او وړاندې | دَ پرېوتلو دَ دې نه | او په ځنو وختونو | دَ شپې | پس پاکي بيانوه | او په طرفونو کښې | دَ ورځې

او دَ نمر دَ ډوبيدلو نه وړاندې او دَ شپې په ځنو وختونو کښې هم تسبيح کوه او دَ ورځې په اول او په آخر کښې هم

لَعَلَّكَ تَرْضٰى ﴿١٣٠﴾ وَلَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ اِلٰى مَا مَتَّعْنَا بِهٖۤ

چه ته خوشحاله شې | او مه غځوه | خپلې سترګې | په طرف دَ هغه څيزونو | چه فائده ورکړه موږ | په دې سره

دَ پاره دَ دې چه خوشحاله اوسېږې . او هيڅ کله په هغه څيزونو پسې سترګې مه اړوه چه موږ دَ دوی څنو

اَزْوَاجًا مِّنْهُمْ زَهْرَةَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ۙ لِنَفْتِنَهُمْ فِيْهِ ۚ وَرِزْقُ

مختلفو خلقو ته له دوی نه | رونق | دَ ژوند | دَ دنيا | چه موږ په دې کښې دَ دوی ازمېښت وکړو | په هغې کښې | او روزي

ټولګو ته ورکړې دي . دا تش دَ دنيا دَ ژوند رونق دے ، چه موږ په دې کښې دَ دوی آزمېښت وکړو

رَبِّكَ خَيْرٌ وَّاَبْقٰى ﴿١٣١﴾ وَاْمُرْ اَهْلَكَ بِالصَّلٰوةِ وَاصْطَبِرْ

ستا دَ رب | غوره | او پائيدار دے | او حکم کوه | خپل کوروالو ته | دَ مونځ | او قائم اوسېږه

او ستا دَ رب ورکړے رزق غوره او زيات باقي پاتې کيدونکے دے . او خپلو کوروالو ته دَ مونځ حکم ورکوه او پخپله هم دَ

عَلَيْهَا ۚ لَا نَسْـَٔلُكَ رِزْقًا ۚ نَحْنُ نَرْزُقُكَ ۚ وَالْعَاقِبَةُ لِلتَّقْوٰى ﴿١٣٢﴾

په هغې | نه غواړو موږ له تا نه | روزي | هم موږ | روزي درکوو تا ته | او (نېک) انجام | دَ پرهېزګارۍ دے

مونځ پابند اوسېږه موږ له تا نه روزي نه غواړو بلکه موږ تا ته رزق درکوو او نېک انجام دَ پرهېزګارۍ دے .

وَقَالُوْا لَوْلَا يَاْتِيْنَا بِاٰيَةٍ مِّنْ رَّبِّهٖ ۚ اَوَلَمْ تَاْتِهِمْ بَيِّنَةُ

او دوی وائي | ولې نه | راځي موږ ته | څه نخښه | دَ ده دَ رب دَ طرف نه | ايا نه ده راغلې دوی ته | واضح نخښه

او (دا) خلق وائي چه دے موږ ته دَ خپل رب دَ طرف نه يوه نخښه ولې نه راوړي ؟ ايا دوی ته هغه خبرے څرګندے

مَا فِى الصُّحُفِ الْاُوْلٰى ﴿١٣٣﴾ وَلَوْ اَنَّاۤ اَهْلَكْنٰهُمْ بِعَذَابٍ

چه ده | په وړومبنو صحيفو کښې | او که چرے موږ | هلاک کړے دوی | په عذاب سره

رانغلے چه په مخکنو صحيفو کښې (ليکلې) پرتې دے او که موږ دوی دَ دے (قرآن) نه وړاندې په عذاب باندې

مِّنْ قَبْلِهٖ لَقَالُوْا رَبَّنَا لَوْلَاۤ اَرْسَلْتَ اِلَيْنَا رَسُوْلًا فَنَتَّبِعَ

له دے نه وړاندې | نو دوی به ويل | اے زموږ ربه! | ولې تا را ونه ليږلو | زموږ طرف ته | څوک رسول | چه موږ پيروي کړې وے

هلاک کړي وے نو دوی به ويل چه اے زموږ ربه! تا موږ ته ولې يو رسول را ونه ليږلو چه موږ ستا دَ حکم

اٰيٰتِكَ مِنْ قَبْلِ اَنْ نَّذِلَّ وَنَخْزٰى ﴿١٣٤﴾ قُلْ كُلٌّ مُّتَرَبِّصٌ فَتَرَبَّصُوْا ۚ

ستا دَ آيتونو | له دې نه وړاندې | چه ذليل شو موږ | او رسوا شو موږ | ووايه | هر يو | انتظار کوونکے دے | پس تاسو (هم) انتظار کوئ

پيروي کړے وے وړاندې دَ دے نه چه بې قدره او رسوا شو ؟ ورته ووايه چه ټول انتظار کوي نو تاسو هم انتظار کوئ

فَسَتَعْلَمُوْنَ مَنْ اَصْحٰبُ الصِّرَاطِ السَّوِيِّ وَمَنِ اهْتَدٰى ﴿١٣٥﴾

پس زر به تاسو پوهه شئ | چه څوک دي | خاوندان | دَ لارے | سيده | او څوک دي | چه سمه لار ئې بيا موندلې

ډېر زر به درته معلومه شي چه څوک په سمه لاره روان دي او څوک هدايت موندونکي دي .